

SCI-FI, FANTASY, HOROR

DRUHÝ KROK NIKAM

Jiří W. Procházka

*Knihy nakladatelství [Brokilon](#),
které lze vydat jako e-booky,
si můžete legálně zakoupit
na stránkách [Palmknih](#).
<http://www.palmknihy.cz/web/>*

JIŘÍ W. PROCHÁZKA

DRUHÝ KROK NIKAM

Copyright © 2011 by Jiří Procházka

Cover © 2011 by Jan Krásný

Illustrations © 2011 by Lukáš Tuma

Czech Edition © 2011 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN tištěná kniha: 978-80-7456-007-1

ISBN PDF: 978-80-7456-055-2

ISBN PDF pro čtečky: 978-80-7456-056-9

ISBN ePub: 978-80-7456-057-6

ISBN Mobi: 978-80-7456-058-3

DRUHÝ KROK NIKAM

Jiří W. Procházka

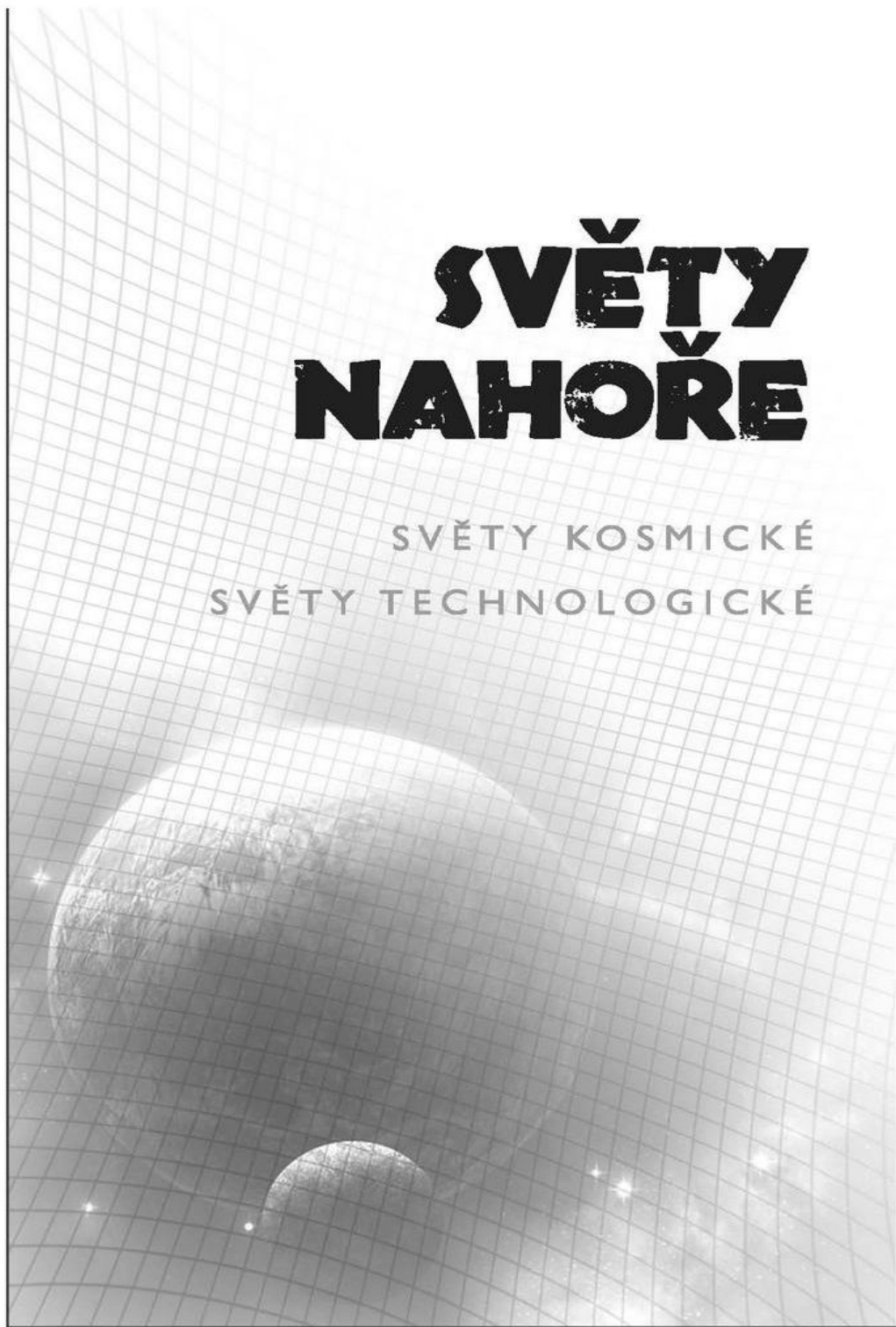

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2011

Své ženě Jitce

SVĚTY NAHOŘE

SVĚTY KOSMICKÉ
SVĚTY TECHNOLOGICKÉ

Druhý krok Neila Armstronga je můj první text, který jsem napsal s někým. Měl jsem rozepsanou povídku o závodu veteránů Apollo 11, byly tam vesmírné pit boxy a teroristi a exploze a... a najednou to nešlo. Byl rok 2000. Finito. Konec tisíciletí, konec nápadů. Šest let jsem s příběhem nehnul. Když jsem se jednoho dne probíral archivy nedopsaných věcí, učinil jsem rozhodnutí. K práci na „technické“ novele jsem přizval technika titulem i duší, inženýra a povídkáře Slávka Švachoučka. Apollo dostalo grády. Za rok a půl jsme dopsali Druhý krok. (Z oněch památných dob 2002-2004 pocházejí desítky verzí, v jejichž číslování se vyznáme jen my a indiáni kmene Navajo.)

Navazující novelu „Gavril se vrací“ jsme dali dohromady opět během roku a půl a s nemenším počtem verzí. Vy budete číst opravdu tu poslední (doufám). Gavril se vrací vznikl v již definovaném světě, se stejnými hrdiny, opět s časovou zápletkou, ale pojali jsme ho trošku akčněji. Obě novely jsou naší poctou klasické hard science fiction.

Poznámka: Se Slávkem Švachoučkem máme hotovou synopsi na trojku.

Sněhurka a sedm trpaslíků (Maratonec) vznikla někdy kolem roku 1986 (kdy jsem „do šuplíku“ psal první kapitoly Kena Wooda). V oněch letech jsem už v textech používal citáty, básně či celé odstavce z jiných, zřetelně uvedených či citovaných děl. Sněhurka, ačkoli zamýšlená jako čistá kosmická SF, byla ve své době zařazena do tzv. biopunku. Biopunk se od kyberpunku v podstatě odlišuje použitými „spojovacími“ materiály lidských a nelidských inteligencí, v tomto případě výhradně „přírodním matrixem“. Technologii nahradily květiny, houby, stromy. Hrdinové také nebyli zcela normální a ne zrovna spravedliví jako v kyberpunku. (Další můj biopunk si můžete přečíst např. v 11. misi Agenty JFK Podhoubí smrti.)

Poznámka: *Knihu Maratónský běžec od Williama Goldmana dodnes považuji za jedno z vrcholných děl v oblasti krimi a detektivních thrillerů (včetně filmového zpracování).*

Andělé posledního soudu vznikli v roce 2003 jako součást projektu rockera Aleše Brichty inspirovaného povídkou Josefa Nesvadby. CD *Anděl posledního soudu se prodávalo zatavené ve fólii s knihou povídek 10× Anděl posledního soudu. Ostatní autoři název povídky vzali jako výzvu ke zpracování vlastní vize andělů. Já si vybral jiný postup: do konečné exploze Slunce zbývá v originálu pár hodin – a tam, kde Nesvadba skončil, tam já začal.*

Poznámka: *Během pár tvůrčích schůzek s ostatními spisovateli a při křtu v pražském Krakatitu jsem konečně blíže poznal Mistra Nesvadbu, jednoho z polobohů české science fiction. Výbornej chlap, vám řeknu.*

Tvůrci času je *hard-sci-fi-fantasy hříčka se slovy, s časem, s dějem i se čtenářem. Zajímavé je na nich to, že ačkoliv byli ve své době velice nestandardní, vyšli jako jediný zástupce české sci-fi v německém, pompézně pojatém mezinárodním sborníku Lenins Zahn und Stalins Tränen (1993 – Leninovy zuby a Stalinovy slzy). Ocitl jsem se tam vedle takových světových SF legend, jako byli Ian Watson, Kim Stanley Robinson nebo Ray Aldridge. Tvůrce času (Die Schöpfer Der Zeit) do sborníku prosadil Ondřej Müller, u něhož jsem v roce 1991 vydal svou první knihu, mimochodem, jmenovala se Tvůrci času (1991).*

Poznámka: *Za povídku mi přišel poštou honorář na originál výběrovém příkazu k vyzvednutí marek v mnichovské bance. Přepočítal jsem si marky na benzín a čas a došel jsem k závěru, že si do Mnichova pro honorář nezajedu.*

DRUHÝ KROK NEILA ARMSTRONGA

(Jiří W. Procházka, Slávek Švachouček)

Neil Armstrong otevřel průlez lunárního modulu a rozvázně sestupoval po hliníkovém žebříku Apolla. Rukama ukrytýma v neobratných rukavicích se přidržoval hladkých postranic. Pár stop pod ním se třpytil měsíční povrch pokrytý jemným prachem. Vůkol se rozprostíralo Moře ticha a na obzoru zářila šedomodrá Země. Armstrong si vzpomněl na panoramatické fotografie z předešlých expedic. Dnes to mělo být majestátní a povznášející...

Dnes, tedy 20. července 1969.

Na jednu stranu to pompézní bylo. To Armstrong nemohl popřít.

Poslední příčka a pomalý seskok do mělké vrstvy prachu.

Ted' měl cítit to, na co ho psychologové připravovali po celou dobu výcviku. Bude prvním člověkem na cizím nebeském tělese. První Pozemšťan na Měsíci! Ještě jednou se nevěřičně rozhlédl po mělkém dně Mare Tranquillitatis.

Houston a obyvatelé celé modré planety napjatě čekali na první slova z povrchu Měsíce. Astronaut s americkou vlajkou na levém rameni se trhavě nadechl:

„No, já teda nevím... Je to jen malý krok pro člověka, ale...!“

„Houston. Neslyšíme vás! Co se děje, Neile? Opakujeme – ztratili jsme vás!“

„...“

„Houstone, máme problém!“

„Slyšíme tě, stotřináctko. Co se stalo?“

„Podle tvého doporučení jsme zamíchali obsahem nádrží.“

„Ztrácíme tě, stotřináctko!“

„Výbuch v hlavní sekci... požár...! Uniká nám kyslík!“

„Stotřináctko, máme tě zaměřenou! Necelých dvacet tisíc kilometrů před vámi je čtvrtý kontrolní bod, depo Velká Trojka. Máme poslat naproti modrý anděly a komisaře HAS?“

Kapitán Thomas Graves vypnul mikrofon a letové středisko v Novém Houstonu tak neslyšelo hovor ve velitelském modulu. Otočil se k posádce a zeptal se:

„Tak co teď? Chtějí nám poslat údržbáře z Velký Trojky.“

Pilot lunárního modulu, hubenější než prskavka, se pomalu obrátil na Gravese a mávl rukou:

„Když nám pošlou anděly, máme po historické věrnosti, ztrácíme technický body – a ti šašci z HASu nám tady budou jen překážet. Přece nevezeme nic, co by odporovalo předpisům!“

„Já myslím, že by nám komisaři z HASu neměli moc ublížit. Vždyť jsme tu rekonstrukci provedli dobře, ne?“

Pilot velitelského modulu, stojící na krytu motoru, se přikrčil, opět se rychle vzpřímil a vklouzl do tunelu, který spojoval lunární a velitelský modul. Vlezl do provozního oddílu, zastavil se u skladovací skříňky s potravinami, zvedl víko a vyndal tři sáčky Four Roses.

„Thomasi, vykašli se na ně. Na Velkou Trojku se doplazíme tak jako tak. A teprve tam ať si nás prošacujou. Stejně jim bude vadit třeba tahle whisky, blbounům historickým.“

„Spíš hysterickým,“ podotkl souhlasně Graves.

„Stotřináctko, neslyšíme tě! Tady Houston! Potvrď příjem!“ chrchlalo to ve věrných replikách kruhových membránových reproduktorů.

„Zato my tě slyšíme,“ ušklíbl se Graves. „Tak, chlapi, kašleme na ně?“

Dvojí přikývnutí, cvaknutí přepínače a pokračování vysílání.

„Houstone, měli jsme potíže s komunikací. Asi kvůli tomu požáru. Už je to dobrý. Přesouváme se dle plánu do lunárního modulu jako do záchranné lodě. Ty čtyři hodinky do Trojky

v pohodě zvládneme. Každopádně díky. Budeme na příjmu, kdyby se vyskytly další komplikace.“

„Oukej, stotřináctko. Když to dotáhnete do konce, máte body za historickou věrnost. Doufám, že na sobě máte přilby, když z vás kyslík tryská jak gejzír. Jo, a taky ty správný ponožky na utěsnění vzduchového filtru! Zatím hodně štěstí a dobrý let. Konec.“

Graves poděkoval za přání a ukončil vysílání. Chtěl se podrbat na nose, ale tlustá rukavice narazila na průhledný kryt přilby. Pitomá kombinéza! Stále si na ni nemohl zvyknout, i když v ní strávil už hezkých pár desítek hodin v leteckých cirkusech nebo na astrodnech. Kdyby to nebylo tak dobře placený, vykašlal by se na to i na celou tuhle kraksnu.

To jeho partáci, ti byli do toho letu celí žhaví. Letěli za orbit poprvé a také to bylo znát. Nanosili si do lodi věcí, jako by si to mřili nejmíň na Ganymed! Některé nesmysly jim musel sám pronést přes kontrolu. Komisariát závodu a hlavně zástupci Historické Astronautické Společnosti byli nejdříve neoblomní. Tvářili se drsněji než Rocky Mountains, pravidla jsou pravidla, ale starý Graves, legenda mezi piloty historických letounů, jim to vše jaksepatří vysvětlil:

„Hele, lidi, chcete mít během závodu pořádný vzrůšo? Uvidíte, jak to prospěje jeho publicitě! A sponzoři se jen pohnou. Víte vůbec, mládenci, co se přihodilo Apollu 13? Ne?! Že si to nemůžete vybavit? Tak sledujte Apollo 113 a uvidíte! Jen potřebujeme dotáhnout do tý plechovky pár krámů navíc. Sakra, tak už chápete?“

Partáci hned po startu začali připravovat explozi v nádržích. Patříčně „poškodili“ kyslíkovou nádrž číslo dva a zejména systémy uvnitř kryogenních nádrží, které musely držet na uzdě tak vrtošivé prvky, jako jsou tekutý kyslík a vodík. Graves jim zevrubně radil, aby to co nejvěrněji odpovídalo události, jež ve své době šokovala svět.

Celé lidstvo tehdy drželo ohroženým astronautům palce a letové středisko v Houstonu, to původní, pozemské, doslova vymýšlelo zázraky – a tři stateční ve vesmíru je uskutečňovali.

Tehdy.

To bylo před sto lety.

Patrick O'Hara, letový ředitel velkolepé série závodů *100 let Apolla*, bedlivě sledoval holografickou mapu oblasti kolem depa ve Velké Trojce, rozdělenou zelenými liniemi koridorů. Byl tam obvyklý provoz, tedy z laického pohledu učiněný chaos. Pár dispečerů už ho nezvládlo a zbytek života se pak věnovalo plácání hliněných raketoplánů a pískových báboviček pod laskavým dohledem mužů v bílých pláštích.

Velká Trojka vznášející se v zóně Lagrange 1 se v posledních letech stala nejdůležitější kosmickou základnou vůbec. Lagrange Čtyřka a Pětka měly sice své technické základny už dávno, ale jejich sláva pomalu upadala. V jejich oblastech se totiž vyskytoval mikroskopický prach, který byl pro kosmické technologie příliš rizikovým faktorem. Vesmírný provoz vyžadoval špičkovou techniku a spolehlivost. Tu nyní nabízela Velká Trojka. Držela se v ohnisku vyrovnaných gravitačních vlivů díky fascinující soustavě korekčních motorů, připomínající spíše umělecké dílo než technologický výplod – a tím zaručovala dokonale bezprašné prostředí. Proto byly její doky stále plné a provoz houstl den ode dne.

A tak to vypadalo i dnes.

Vedle mohutných a pomalu se sunoucích gigantických dopravních konvojů, blyskavých turistických letounů a hbitých lodí patroly tudy právě prolétala Apolla z Marsu a z Longenových orbitů. Souběžně se zde zjevovaly závodní lodě, jež startovaly s handicapem z kosmodromů na Floridě a v Kazachstánu, případně z nejmodernějších astroturistických středisek v Saigonu a v Kapském Městě.

Velká Trojka byla nejrůšnějším kosmickým přístavem a zároveň největší observatoří mezi Měsícem a Zemí – proto si ji organizátoři závodu století pronajali. Zaplatili za pár dní takové peníze, jaké má Unie přepravců ze všech stanic tohoto typu za dobrých pět šest měsíců obvyklého provozu. OSN jim naštěstí ušetřila peníze jinde. Politici chtěli mít pro svou blížící se volební kampaň živé rozhovory se závodníky bez otravných dvousekundových pauz. Na dobu akce proto nejen prosadili přestěhování své neutrální sněmovní lodi Lidstvo ze stacionární pozice na oběžné dráze kolem Země k Velké

Trojce, ale ještě vyklidili druhý gravitační tubus pro řídicí středisko. Na počest závodu dočasně přejmenovali dosavadní chrám politiky na Nový Houston.

Do kontrolního průletu Apolla 113 koridorem Velké Trojky zbývalo necelých třicet minut.

Letový ředitel pozoroval údaje na několika virtuálních obrazovkách na pozadí holografické mapy a pak oslovil stanoviště TELMU. Tam se neustále monitorovaly údaje o životních podmínkách v lunárních modulech všech závodních Apoll, včetně podrobných údajů o každém členu posádky.

„Spojte mi ještě jednou tu stotřináctku. Ale chci jen interkom Gravese. Mám dojem, že má opravdu veliký problém. A nejsou to jen ty jeho proslavený hemoroidy.“

Operátoři TELMU nejistě vzhlédli. Nakrátko ostříhaný šéf s ostře řezanou tvář a chladně šedýma očima komiksového hrdiny se ani neohlédl. Patrickův nezvyklý smysl pro humor se mimo jiné vyznačoval tím, že nejbrutálnější hlášky pronášel s kamennou tvář.

O'Hara stále hleděl na prostor kolem Velké Trojky. A čekal na Apollo 113.

„Šéfe, máme tu stotřináctku,“ nahlásil operátor od pultu CAPCOM.

„GNC, vemte mi ještě projekci z šestého majáku,“ požádal Patrick řídicího specialistu pro navádění a navigaci. Poté si joystickem přisunul holoobraz prastarého mikrofonu. Iluze pro přímé přenosy musela být dokonalá, i když zrovna tohle mělo být jen pro záznam.

„Gravesi, slyšíš mě? Tady O'Hara.“

„Zdravím nejlepšího leťáka na Zemi a přilehlých koloniích! Co se děje, Patricku? Čekal jsem oficiálně neosobního Houstona, a on zatím velký šéf – osobně!“

„Poslyš, Thomasi, velký šéf má s tebou problémy – osobně. Teď koukám na výpis z bezpečnostního ohledně tvého nákladu. Kde jsi vůbec sehnal ty kluky z posádky?“

„Co blázníš, Patricku? Co ti tví špióni zase vyvádějí? Ty chlapce znám od posledních psích sprežení na Marsu,“ ozval se překvapený

a poněkud dotčený hlas kapitána stotřináctky. „Pamatuješ? Skončil jsi přece s Mart’anama až třetí. Nám holt líp vyšel kontakt mezi vaším Voyagerem a našimi psy... Hele, to tě to furt tak žere?“

„Běž s tím do háje,“ odsekl letový šéf. „To, že jsi cvok, který je schopný kvůli vítězství ohrozit nejenom životy psů, ale i lidí kolem – to nebudu zase rozebírat. Mě teď zajímají ti chlapi na tvé palubě. Co jsi jim to pronesl přes sektor, Thomasi? Hlavní komisař HAS mi popisoval jednu příhodu z Mysu. Myslím tvůj nezaměnitelný způsob, jakým jsi vehementně obhajoval nějakou podivnou, historicky nedoloženou zátěž. Jenže, příteli,“ Patrick vytáhl z bílé krabičky Davidoff zlatobílou cigaretu a vložil si ji mezi rty: „Seš si opravdu jistý tím, co děláš?“

„No dovol! Já jen chtěl, aby tak památný závod byl kapánek živější. Prostě provádíme dokonalou rekonstrukci havárie Apolla 13. A teď nám to třeba komisaři HASu málem zkazili, a to nemluvě o modrejch andělích. Přece víš, proč jsem si vybral to číslo 113 – a ty na mě s kontrabandem! Ty, kamarád?“

Patrick O’Hara by se málem lehce pousmál, jenže na srdci mu leželo něco jiného:

„Řekni mi teda, Thomasi, proč jsi potřeboval pronášet na palubu nějaký krámy navíc, když třináctka bouchla sama?“ optal se chladně. „Žádný kufry, jen zkrat a blbě izolovaný nádrže s kyslíkem a vodíkem. To byste snad zvládli taky. Tak proč ty kontejnery navíc?“

„Patricku, hele, takhle jsme si to dohodli s klukama. Byl to původně můj nápad, seděli jsme v putyce, seznámili se, no a oni mi nabídli, že to zajistí a že se jim to líbí a...“

„Thomasi, sakra, teď mě poslouchej! Právě mám tu tvou pikslu na hologramu, vznášíš se tady nad náma a na palubě máš podle komisaře o dobrých tři sta kilo víc,“ nekompromisně odsekával slova letový ředitel. Řady techniků a specialistů INCO, TELMU a GUIDO u svých pultů ztichly.

„Víš co?“ mírně zvedl hlas O’Hara, „na Apollo sis už zahrál dost. Tak já teď mám jinou hru – hru na pravdu. V kontrolním koridoru Trojky zpomalíš jako při penalizaci *SLOW AND GO* a pošlu ti na

palubu kontrolu na historickou věrnost. A jsem zvědavý, jak budeš vysvětlovat ty balíky navíc! Připrav se na kontakt přesně v + 59.“

„Jasně, Patricku, ale nevím, co tím sleduješ. Hele, už máme pár hodin za sebou a na palubě je celkem pohoda. Električka sice slábne, kyslík ubývá, ale tak to má být, ne? A kurs máme dobrý a body za umělecký dojem přibývají!“

O'Hara si povzdechl a cvakl přepínačem. Kabinu letového střediska zaplnil hologram depa, kde se kolem raketoplánu SAFETY začali rojit mechanici. Mezi jejich modrými overaly se jako pěst na oko vyjímal dvě téměř nehybné, důstojné figurky komisařů Historické Astronautické Společnosti v oranžových skafandrech se stříbrným Sluncem a rudou raketou na prsou.

Modří andělé nemohli letět Thomasovi přímo naproti, jak občas žertem nabízeli. Museli odstartovat zdánlivě nesmyslným směrem vzhledem k rotaci Velké Trojky a po několika tisících kilometrech srovnat rychlost s přesností metru za sekundu. Postupným manévrováním pak budou muset přesně uložit Apollo do otevřeného nákladního prostoru servisního raketoplánu. A to vše při rychlosti přes 3000 kilometrů za hodinu. Při běžném zrychlení necelé tři g by se mohl SAFETY SHUTTLE dostat ke „zlobivému“ Apollu skoro za hodinu, ale jeho motory dokázaly vyvinout třikrát větší tah – a dnes času rozhodně nebylo nazbyt.

Patrick věděl, že starý veterán Graves situaci záměrně zlehčuje kvůli těm dvěma klukům na palubě. Kdyby nebylo těch dvou, naopak by svou prosbu o pomoc patřičně zdramatizoval a nedělal ze sebe troubu. Jeho hloupé kavalírství ho mohlo připravit o celý efekt.

„Vážení přátelé,“ oslovil O'Hara desítky operátorů a miliardy diváků, „rekonstrukce havárie Apolla 13 se vymkla kontrole. Tři muži obklopení chladem nekonečného vesmíru bojují o život v hořící lodi. Zatím hrdinsky odmítají pomoc zvenčí, ale záchranná skupina musí odstartovat vzhledem k zákonům nebeské mechaniky ihned. Teď vidíte záběr z depa Velké Trojky, kde se připravuje k letu SAFETY SHUTTLE. Počítá se každá sekunda. Osobně bych nechal některé komisaře, ehm, v depu, aby byl stroj lehčí a rychleji se dostal k cíli, ale naši hrdinové by nám nikdy neodpustili, že nedostali příslušné body za historickou věrnost. Takže musíme počítat s tím,

že závod o život Apolla 113 bude stejně dramatický jako před sto lety!“

Plastický obraz mravenčího hemžení kolem raketoplánu se vznášel těsně nad hlavami dispečerů v Novém Houstonu. Stroj zažehl motory a začal pomalu a obratně manévrovat z prostoru depa. Zbývalo jen pár minut k průletu Apolla kolem Trojky, ale i při maximálním zrychlení mohlo k samotnému kontaktu raketoplánu SAFETY s poškozenou lodí dojít nejdřív asi za dvacet minut.

„Houston. Gravesi, tady O’Hara. Potvrď připravenost kontaktních mechanismů!“

Ticho.

A ruch u pultu TELMU.

„Něco se děje s biosignály Thomase Gravese, pane!“

„Co je to *něco*, sakra?“

„Všechny vykazují nulové hodnoty. Srdce, mozek, tep, tlak...“

„Nový Houston volá Apollo 113. Jak mě slyšíte?“ Patrickovi naběhly žíly na krku. „Gravesi, ozvi se. Příjem!“

O’Hara rychle přelétl pohledem rozměrnou holografickou mapu, a pak jen...

„A do prdele!“ zaklel a strhl si sluchátka.

Bhrooooooumm...!!!

Rozlehlá hala depa se ocitla v oslňující, vše pohlcující explozi. Lidé v řídicím letovém středisku se instinktivně kryli před ničivým živlem. Padali pod stoly, vrhali se za kaširované masivní sloupy, někteří si zakrývali hlavy holýma rukama, jiní pouze ječeli a zírali na přicházející zkázu.

Patrick O’Hara strnule stál v epicentru výbuchu. Kolem něj svištěly zuřící plameny, rozervané pláty nádrží i ohořelé součásti raketoplánu, holografickou technikou věrně přenesené do Nového Houstonu.

„Už jste s tou zábavou skončili?“ pronesl letový ředitel do mihotající se projekce mikrofonu a rozhlédl se kolem sebe. „Tak do práce!“ vyzval přítomné. „Vyhlaste celoplošné *mayday*. Potřebuji záznam exploze z depa a připravte mi projekce z korekčních majáků – ať vidíme, co to udělalo s Velkou Trojkou zvenku.“

Mezitím nehlučná destrukce pokračovala. Holografické úlomky Apolla, raketoplánu, palivových nádrží i technického vybavení pro SAFETY mise křížovaly prostorem střediska, jehož operátoři opět seděli na svých místech. Pokradmu pozorovali šéfa, jak jako boží posel prochází mezi plameny.

Depo Velká Trojka přišlo o nejlépe vybavenou mimozemskou observatoř s kybeskopem Koperníkem Juniorem. Šlo sice o nejcitelnější finanční ztrátu, ale pro samotný průběh závodu to nebylo tak závažné. Rozhodující byla ztráta celé údržbářské sekce, tři výsuvných ranvejí pro meziplanetární kluzáky a kompletní ubytovací části. Tam se ještě před chvílí nacházely novinářské týmy ze Země, měsíců i orbit. Nyní tam zel otvor o průměru konečně dostavěné katedrály Sagrada Familia a všechno to novinářské, televizní a projekční haraburdí poletovalo bezcílně vzduchoprázdným prostorem. Stejně jako roztrhaná, v kosmickém prostoru na kámen ztuhlá lidská těla s rozervanými hrudníky a zmrzlými květy krve. První odhad škod a ztrát na životech byl děsivý.

„Já se jen bojím, že Velkou Trojkou to neskončilo,“ pronesl Patrick O’Hara a konečně si zapálil cigaretu, kterou měl celou tu dobu v koutku úst.

„Mluví revoluční organizace FERMI, buňka Měsíční stezky! Toto bylo jen varování! Budeme bránit Měsíc všemi prostředky. Měsíc zůstane neposkvrněný. Měsíc zůstane čistý! Nedovolíme, aby se z něj stala gigantická stanice rychlého občerstvení! Jen revoluční ideály a čistotu lidských myšlenek – pouze tyto hodnoty můžete dovážet na Měsíc! Vesmírná revoluce začíná tam, kde člověk svou nohou poprvé poskvrní cizí vesmírné těleso. Tady kosmická revoluce začíná – a nepátrejte po tom, kde skončí!“ kvákal zkresleným ženským hlasem reproduktor na centrálním pultu. Operátoři ztuhli a ohlédli se na letového ředitele.

Patrick O’Hara si přitáhl mikrofon:

„Zabili jste přes sto padesát lidí,“ pronesl chladně. „S revolucí jděte do... třeba do CNN, ta vás ráda odvysílá. Já hlavně potřebuju znát vaše požadavky, abych se mohl rozhodnout, co dál.“ Na chvíli zmlkl a vypnul mikrofon. Kdyby bylo možné intenzitu jeho

přemýšlení proměnit v tepelnou energii, Rudé moře by zase šlo přejít suchou nohou.

Šéf bezpečnosti Kawalek už stál vedle něj a ukazoval na displeji, co ještě potřebuje vědět. O'Hara pokynul rukou, CAPCOM mu aktivoval mikrofon a letový šéf pokračoval:

„Takže čekáme. Pokud nebudete reagovat, předáváme řízení závodu vesmírným baretům.“

„Jenže to bude i konec závodu, che che,“ ozval se chraplavý hlas, aby byl vzápětí přerušen jiným, tím původním ženským:

„Jménem akčního výboru Měsíční stezky sděluji celému lidstvu, že náš požadavek je globální: okamžitě přestaňte s pronikáním do vesmíru, přerušete výzkum makrovesmíru i mikrovesmíru a žijte v pokoře před odkazem předků.“

Patrick O'Hara nevěřičně típl cigaretu o masivní porcelánový popelník Mattoni, suvenýr z Východoevropské unie, a rozmáchl se... Pod pohledem šéfa bezpečnosti se ovládl a tiše řekl:

„Poslyšte, vy spravedliví! Jak tak poslouchám váš akcent, tak možná právě vaši předci obsazovali ve jménu revoluce a takzvané rovnosti jednu zemi za druhou. A v každé potom lumpenproletariát spolehlivě likvidoval ten váš odkaz předků.“

„Tak a dost, kurva!“ vykřikl opět chraplavý, přeskakující hlas. „Nenecháme se poučovat od tupých buržoazních technokratů. A hlavně – tady diktujeme podmínky my!“

„Jistě. Jenže stále jsem se ty vaše podmínky nějak nedozvěděl.“

„Podmínky neexistují! Můžete to brát jako soutěž mezi naším a vašim způsobem chápání, soutěž mezi naším a vašim světem,“ zase se ozvala dle hlasu jistě mladá žena.

„Já na tyhle soutěže moc nejsem,“ podrbl se na hlavě O'Hara. „A hlavně ne na ty holovizní. Jsou tam otázky pro blbce a každý je pak doma hrdina.“

V reproduktorech bylo zřetelně slyšet, jak se nositelé nových idejí perou o mikrofon. Každý si chtěl na O'Harovi vylít vztek za jeho způsob argumentace. To vše bylo zdáli podbarvené novodobou hymnou revolucionářů, INTELnacionálou.

Po zdánlivě nekonečném praskání a šumu opět zazněl mužský hlas:

„V jednom z těch vašich křápů je ukrytá T-bomba. Ta vrhne lidstvo o celá staletí zpět! Zlikviduje i výzkum a osídlení Měsíce. Teď už je na cestě a vy ji nemůžete zastavit!“

„Možná ne,“ zamračil se letový ředitel. „Ale proč nás v tom případě vůbec kontaktujete?“

„Protože chceme, aby celý svět věděl, že se neschováváme jako zbabělci, že jsme vám vyhlásili válku. Teď víte, co vás čeká, ale stejně s tím nedokážete nic udělat! Bojujeme za zářivou budoucnost!“

„Jo, o tom se můžem pobavit,“ šéf letového střediska pohlédl na šéfa bezpečnosti a mírně zavrtěl hlavou. Oba pokrčili rameny. „Ale nejdřív potřebuji znát alespoň nejbližší budoucnost mých lidí tam venku. Kdy odpálíte tu T-bombu?“ pokračoval O'Hara a mezitím naškrábal na papír „*Co to, sakra, je?*“ a podal ho Kawalkovi. Ten skoro omluvně pokrčil rameny a odepsal, že to vysvětlí později.

„Jakmile s ní přistane vyvolené Apollo na Měsíci,“ odvětila sudička.

„Pěkné. A co můžeme dělat mezitím my?“

„Nesmíte přerušit závod, nesmíte prohledávat lodě na kontrolních bodech, nesmíte zachraňovat z lodí posádky a nesmíte snižovat počet lodí, které jsou již ve vesmíru. A nemyslete si, že nás nějak doběhnete. Monitorujeme všechny rádiový provoz závodu.“

„Takže si to Apollo máme zřejmě nechat vyvolat tlampačem,“ poznamenal suše O'Hara.

„To je váš problém. Podle všeho jste dost inteligentní člověk – tak se starejte.“

„Dík. A co nesmíte vy?“

„My smíme všechno, hajzle!“ opět do éteru vpadl druhý, zřejmě oficiální mluvčí Měsíční stezky.

„To jsou rozumná pravidla. Klasická fér hra,“ uznale kývl letový ředitel a obrátil oči v sloup. „Je tam ještě ta žena?“

„Bombu neodpálíme,“ ozval se žádaný ženský alt, „dokud její nosič nepřistane na Měsíci. Tak zní pravidla nového závodu. A my je budeme respektovat!“

„No, aspoň něco,“ zahučel Patrick a zahleděl se do prskajícího reproduktoru. „Do jaké míry se vám vůbec dá věřit?“

„Do té míry, jakou si určíte sami,“ odsekla žena, někomu na druhé straně dala pohlavek, ozval se ublížený skřek – a pak se ukončilo spojení.

V reproduktorech a sluchátkách to jen suše luplo.

„Tak to bysme měli,“ zapálil si Patrick dalšího Davidoffa a zamyšleně hleděl do skomírajících plamenů Velké Trojky.

V řídicím středisku bylo neobvyklé ticho. Všechny tváře tázavě hleděly k centrálnímu pultu.

„Chci projekci drah všech Apoll v oblasti Nového Houstonu,“ pronesl pomalu O’Hara. Ve vzduchu před ním se rozzářily desítky křivek. Asi pět jich křížovalo dráhu sněmovní lodi v nebezpečné blízkosti. „Teď už nevěřím ničemu,“ zašeptal a přiblížil si joystickem kritické body. „Měníme dráhu,“ sice jen nepatrně zvedl hlas, ale všichni pochopili, že jde do tuhého. „Přecházíme z kruhové dráhy na eliptickou a chtěl bych, abychom byli v okamžiku průletů Apolla 111, 09 a 66 asi o tři sta kilometrů dál.“

Operátoři se rychle obrátili zpět ke svým pultům a začali usilovně pracovat.

„Nechci vám do toho mluvit, ale fakt nemáme moc času,“ ozval se po pár vteřinách O’Hara netrpělivě.

„Manévr naprogramován, pane,“ potvrdil po chvilce Stephen Nettle, uhrovitý mladík u první řady pultů. Byl to uznávaný šéf směny specialistů na navigaci Nového Houstonu.

„Zážeh!“ houkl O’Hara.

Měl pocit, že se podlaha zvolna naklonila, ale proti odstředivé síle rotujícího prstence, která na lodi simulovala poloviční pozemskou gravitaci, nebyla desetina g navíc nijak dramatická. Všichni přesto strnuli na svých místech a se zatajeným dechem pozorovali sloupce čísel pulzující pod holodisplejem.

„Co vy vyvádět? My teď mít schůzi a nechceme být rušit!“ ozval se po necelé minutě nezaměnitelný hlas ode dveří. Do řídicího střediska se trhavými pohyby sunul zmocněnec Ledových republik lord Chewbus-Chewbus, zástupce podivuhodného spojení zemí, jejichž společným jmenovatelem byl mráz pod 40 stupňů Celsia, od Antarktidy přes odvrácenou stranu Měsíce a marsovské póly až po

gigantické měsíce Jupitera – Io a Europu. Lord Chewbus-Chewbus zde zastupoval temnou stranu Měsíce, o který právě mimochodem šlo. „Co to znamená? My tady snad mít válka či co? Proč motory náhle i teď?“ rozzlobeně se rozmáchl paží, ale gesto nedokončil.

Jeho pohled se zastavil na holoprojekci Velké Trojky snímané ze šestého majáku. Stanice byla zmrzačena strašlivým způsobem. Její povrch protínaly trhliny se zubatými okraji a kolem díry proražené v jejím těle blikaly jiskřičky požárů v místech, kde unikal kyslík.

„Možná byste si měli na té vaší schůzi pustit holovizi, lorde,“ poukázal O’Hara na místní projekci. „A ten váš odhad ohledně války není tak mimo. Nějací parchanti z FERMI zlikvidovali depo Trojky. A my se teď snažíme zachránit Lidstvo. Takže zahajujeme úhybný manévr.“

„To jest ostatně náš povinnost!“ zmateně prohlásil lord Chewbus-Chewbus. Zjevně nepochopil, že se jedná o název lodi. „Ohlásím to a všichni přijít podívat.“

„Lorde, prosím, podívejte se na to na svých monitorech. Právě vyhlašuji stav nouze a opravdu není třeba, abyste nám jakkoli pomáhali – i když názorů našich zastupitelů si bezesporu vážím...“

Lord Chewbus-Chewbus si promnul mohutný nos a moudře ustoupil.

„Samozrejmo. Vy šéf závodu, vy šéf Nového Houstona. Taká nyní pravidla.“

Druhá polovina XXI. století byla stejně hektická jako druhá polovina století dvacátého. Terorismus i technologie se rozvíjely rychleji, než by si kdokoli rozumný mohl přát. Původně fantastické vymoženosti se stávaly součástí běžného života. A lidé na tyto vynálezy a možnosti nebyli připraveni.

Společnost se naopak vyvíjela pomaleji než ve století minulém. Měla však za sebou bouřlivé zvraty, jakými si musela projít od magického roku 2000. Desítky let se řešily globální konflikty mezi protiteroristickými aliancemi a mezinárodními teroristickými falangami, válka mezi Severem a Jihem, mezi národy něco tvořícími a národy pouze bojujícími. Na pořadu dne byl i boj o místo na slunci mezi stále více komercializující se katolickou církví a stále

agresivnějším muslimským fundamentalismem. Předpokladem pokračující existence národů a korporací byla jediná cesta – problémy se neřešily pomocí kompromisů, ale tvrdými zásahy nadnárodních vojenských jednotek a následnou dohodou se zbytky demokratických sil v té které zdevastované oblasti světa. Jiná cesta neexistovala. Bohužel pro nezúčastněné strany.

V druhé, relativně klidnější půli století stále bujely negativní ostrůvky společenské rezistence, a než odevzdaly své mínusy historii, zanechaly na svých zvrácených ideálech klíčit další generace nespokojenců, permanentních revolucionářů a psychopatů všeho druhu. Mezi podobné ostrůvky patřila i Měsíční stezka. Původně byla součástí čistě ekologického hnutí, později již zpolitizovaného feministicko-ekologického praporu mladých a nakonec Falangy ekoteroristické a revolučně militantní – FERMI. Byla to ikona atomu, exploze a zhouby.

Horlivé protesty a plamenné výzvy jejích členů proti přirozenému běhu světa byly zprvu zdánlivě směšné. Jednalo se o prosté ničení majetku spoluobčanů – nejčastěji převraceli auta, rozbíjeli výkladní skříně s potravinami a drancovali obchody během mediálně vděčných pochodů za tu jedinou a správnou pravdu. Všechápající a trochu nadřazený úsměv obyčejných lidí pohasl, když explodoval Challenger IV, obří raketoplán třetí generace na pravidelné turistické lince Země-Měsíc.

Od této události se z generačního a ekologického konfliktu stala opravdová, i když nevyhlášená válka.

V základní sekci lodi, kde vládlo šero a automaty, zaskřípaly kovové dveře. Zatuchlým vzduchem se rozletěly kousky gumy ze stárším rozpadlého těsnění. Nade dveřmi se rozsvítila slabá zaprášená žárovka a v jejím mdlém světle do místnosti vplul člověk. Jeho tělo vrhlo obludný stín, který rychle přelétl podlahu a dopadl na řídicí pult. Ruka zvyklá na ovládání zbraní láskyplně otřela prach z malé červené rukojeti a sevřela ji stejně pevně jako pažbu pistole. Trhnutí, jež přerušilo ocelové pojistné lanko, znaly svaly z nácviku šermu scimitarem. Plastová plomba se zbytkem lanka odlétla do tmy a zazvonila o ledabyle natřenou kovovou stěnu v zapomenutém koutě

strojovny. Ruka odklopila víčko sotva větší než dlaň a na tlačítkách ozdobených symboly azbuky s jistotou klavíristy vyťukala první tři slova téměř zapomenuté písně. Pak ukazovák zamířil k velkému červenému tlačítku a stiskl ho.

Za stěnou se s neslyšitelným šuměním elektronů začal probouzet temný přízrak.

„Jak zjistíme, kde je ta jejich T-bomba?“ zeptal se letový šéf.

„T-bomba nemá parametry klasické výbušniny, jakou použili na stotřináctce. Je to vlastně miniaturní mlhovina uvězněná v oloveném pouzdře,“ s viditelnou nechutí odpovídal Jerzy Kawalek. „Je nesmírně těžká. Když to řeknu laicky, je to uměle vytvořený zárodek mikroskopické černé díry.“

„Neblbni,“ podíval se na něj nedůvěřivě Patrick O’Hara.

„Je součástí technologie, na kterou je přísné informační embargo. Na Zemi tyhle bomby převážíme na dvaatřicetiosových nápravách. Co tahač, to jeden pancéřovaný kufřík. Co kufřík, to jedna T-bomba.“

„Bože, proč jsme zase vymysleli takovou věc? A kde to vůbec vzniklo?“

„Na šestém O’Neilově orbitu. Využíváme to hlavně k optimalizaci průmyslových procesů nebo k minimalizaci rizika při výzkumech mikročástic s nulovým či záporným gravitačním polem. S nasazením T-bomby v širším časoprostorovém kontextu se ještě několik let nepočítalo. Pokusy se pochopitelně provádějí, a první problémy, velké problémy, už taky máme za sebou.“

„Počkej – to jako, že jsi byl třeba na lovu dinosaurů?“

„Já ne. Na to nemám kvalifikaci... Ostatně, zastřílet si na iguanodona můžeš v kdekterém Jurském parku. Já mám na mysli spíš ty notně převyspělé, prehistorické civilizace nebo nadlidi typu da Vinciho či Einsteina. To nám uteklo, ano, ale protože se to stalo součástí historie, tak je to vlastně pod kontrolou.“

„Pod jakou kontrolou? Co jste s tím mohli dělat?“

„Na tyhle průšvihy s chronoklasmem jsme museli horko těžko stavět historické nadstavby. Ale tohle – tohle se nemělo stát. O tom se nikde v historii nepíše.“

Patrick O'Hara procházel kolem zpovídaného Kawalka, a když dokončil další okruh, zastavil se a upřeně pohlédl na nejbližší monitor plný hvězd.

„Možná tenhle problém v historii je, ale my ho přehlédli. Nenapadlo nás to...“

Temný stín v maskované komoře za strojovnou se zatím nehýbal. Jen lineární elektromotory velikosti a tvaru rýžových zrn se lehce zachvěly, když zlatou pavučinou pokrývající jejich samariové svaly protekly slabé proudové impulsy. Do jaderného srdce, které usnulo před mnoha lety, se zabodly životadárné radioaktivní jehly a nukleární život se začal pomalu probouzet. Teplota dřímající jen několik stupňů nad absolutní nulou začala šplhat vzhůru a tranzistorový teploměr hlásil do stále ještě nechápajícího mozku stroje gradient osm stupňů Kelvina za sekundu.

Zatím to ještě byla záležitost zlata a samaria, zatím byl ještě netvor připoután pupeční šňůrou ke stěně komory, ale za pár minut se do jeho žil vlije proud elektronů ze žhavého jaderného srdce a dojde na stříbro a kobalt. Poté odpojí kabel a už ho nic nezastaví.

Teprve pak přijde řada i na měď, neodym a železo.

A třeba poteče i krev...

Zasedací síň Unie zabírala skoro desetinu rotační sekce přestavěné kosmické lodi. Patrick chodil podél stěn obložených tenkými plátky marsovského jantaru jako tygr v kleci. Teď to bylo na nich dvou. Právě oni nyní měli k dispozici veškeré informace, výkonné složky interplanetární moci, a tedy i speciální komanda vesmírných baretů. Tak rozhodl krizový výbor. To rozhodnutí bylo jednoduché – nikdo lepší než O'Hara a Kawalek nebyl. Kromě nich se v síni nacházelo pětaticet nadnárodních pohlavárů, korporačních hlavounů a hlavních církevních mluvčích, z nichž každý mluvil za svého Boha. Teď ovšem všichni moudře mlčeli.

„Dobře, začneme hned teď,“ zastavil se Patrick. „Myslím, že bombu najít můžeme, ale potřebujeme čas. Musíme však nejdřív zabránit tomu, aby ji odpálili dřív, než skončí závod. To znamená, že...“ rozhlédl se. Všichni mu viseli na rtech.

„To znamená, že na Měsíci přistanou všichni najednou,“ dokončil.

„Nechápu vaše myšlenková postup,“ vyjádřil se lord Chewbus-Chewbus.

„Já také ne,“ přihlásil se okamžitě zbytek přisedících. Les rukou.

„Fajn. Nečekal jsem takový brainstorming,“ nepatrně se ušklíbl O’Hara. „Jejich podmínky znáte, nebudu je opakovat. Podle mě se vyjádřili jasně: bombu odpálí, jakmile v Moři ticha přistane loď s bombou.“

„Chápu vaše myšlenková postup,“ zakýval chlupatou hlavou Chewbus-Chewbus. „Kolik časů takto získat?“

„Před deseti lety, při prvním takovém závodě, bylo rozpětí všech přistání skoro dva dny.“

„Což je slušné,“ kvitoval Kawalek. „To se dá i něco rozumného vymyslet.“

„Momentíka,“ vztyčil se vzrostlý Chewbus-Chewbus do výše útočícího grizzlyho a otočil se na letového šéfa, „před chvilka vy pronést zajímavou větu.“

„Já pronáším zajímavé věty v jednom kuse,“ odvětil O’Hara. „Nevím ale, kterou právě máte na mysli, lorde.“

Kawalek obrátil oči ke stropu. Rukama nelomil a nekřížoval se jen proto, že proti němu seděla sličná papežka Johanka II. Ta si zakrývala úsměv kapesníčkem s nápisem J. C. Superstar.

„Vy jste vyřkl, že najít T-bombu nebude probléma. Jak to chcete urobiť, když nemůžeme lodí špiónovat ani šacovat, ani je odvolat na kontrolná stanoviska? Prostě máme prd možnosti – jako když náš eskymák prodávat kamna na Venušině pahorku.“

Johanka II. vyprskla do kapesníčku a zamaskovala to lehkým záchvatem kašle. Ostatní vládci světů taktně mlčeli. Ale bylo to obtížné.

„To je to, oč tu běží,“ zarecitoval si Patrick svého oblíbeného viktoriánce. Oblíbil si ho zvláště pro jeho jednoznačné heslo: *Bít či nebít*. Byl to sice značně prehistorický, ale v podstatě správný pohled na řešení problémových jevů.

Robot se probudil. Nepatrně pohnul končetinami a clonami. Nemusel se protahovat jako zvíře, stačilo mu jen, aby od čidel dostal informaci, že povel byl proveden. Všechno bylo v pořádku, svaly byly funkční a klouby nezatuhly. Zapnul miniaturní servo a odhodil konektor přípojného kabelu. Pak zvedl ruku s klepety místo prstů a otevřel dveře ven. Vyplul do mezihvězdného prostoru a po několika desítkách metrů zabrzdil krátkým impulsem iontového motoru. Potom zkontroloval spojení a ohlásil se.

Jeho svaly, klouby, oko i smrtící žihadlo byly připraveny.

„Opakuji! Tady Houston. Máme problém. Mimořádná zpráva pro všechny účastníky Stoletého závodu o Měsíc. Jedna z vašich lodí nese na palubě bombu.“

Reakce byla jednotná. Tři sta třicet tři zaklení v devíti meziplanetárních jazycích s vazbou na šest náboženství.

„Jaká bomba? Nemá to být obráceně, sakra? Nemáme mít teď problém hlavně my – když je Velká Trojka v tahu a vesmírem poletují kusy lidí?“ sršely otázky z hlubin vesmíru.

„Jen klid! Trosky z Trojky letí po dráze, která vás mine,“ ujistil závodníky O'Hara. „Mám zde šéfa bezpečnosti, sira Jerzyho Kawalka. Potvrdil mi, že je pravděpodobné, že se do rukou teroristů mohla dostat T-bomba. Jedná se o zakázanou technologii, v níž hraje prim časoprostorově řízený kolaps, a takové jsou bohužel významnou obživou špionážních center třetího světa a soukromých států. Což je v praxi jedno a totéž. Tudíž je možné, že Měsíční stezka disponuje touto náloží – a jeden z vás ji má na palubě.“

„Že děkujeme, kurva!“ ozval se vysoký slabý hlas, napůl překrytý praskotem poruch.

„A co s tím máme dělat my?“ zaduněl pro změnu čísi baryton.

„Vy hlavně budete dodržovat minimální bezpečné vzdálenosti a další běžná pravidla vesmírného provozu,“ chladně pronášel letový šéf. „Nikdo, tím myslím opravdu nikdo, nepřekročí povolenou rychlost! Uvědomte si, že Velká Trojka je zničená a závěr závodu proběhne bez technického zajištění. Musíte proto především letět bezpečně. Takže jsme rozhodli, že vítězem se tentokrát stane loď s časem nejbližším průměrné době letu všech účastníků závodu

a současně se bude hodnotit i přesnost přistání. Za každých sto metrů od středu cílové oblasti bude k času přistání připočtena trestná sekunda. Kvůli zásobám vzduchu a paliva se stejně nemůžete moc courat. Poletíte v klidu optimální trajektorií a přistanete co nejbliž cíle.“

„A co prémie? Budou kvůli změně pravidel k výhře nějaké mimořádné prémie?“ opět zahučel baryton a rozesmál se, až reproduktory bublaly.

„Jistě – vaše životy.“

Baryton zmlkl. Ale ozval se někdo jiný:

„Tak tohle jsme si nedomluvili, příteli,“ přerušil kontakt mezi letovým střediskem a závodním polem řezavý ženský hlas revoluce. „Jasně jsme řekli, že nebudete dělat žádná zvláštní opatření!“

„Madam, s těmi replikami se jinak letět nedá,“ namítl Patrick. „Chci jen snížit riziko havárie. Závod sám o sobě je dost stresující záležitostí, a teď ještě tohle. Vy byste určitě považovali nějakou komplikaci třeba za protiútok. Chci tedy vyloučit zbytečná nedorozumění a nehody.“

Chvíli bylo v éteru ticho, pak tlumený halas a pokřik a revolucionáři radši dočasně přerušili spojení. Až po drahé chvíli se opět ozval známý ženský hlas:

„Dobře, tentokrát vám to tedy prošlo. Ale nepokoušejte zbytečně naši trpělivost!“

„Vynasnažíme se. Konec,“ rezignovaně odsekl Patrick, dotkl se tlačítka na řídicím pultu a vypnul spojení. „Máš nějaký nápad?“

„Pro jistotu jsem probudil Gavрила. Velice speciálního údržbářského robota,“ pokrčil rameny Kawalek. „Práce všeho druhu.“

„To je přece ten ruský stroj s tím...“ zarazil se Patrick a pohledem přelétl krizový velín, zřízený narychlo v jeho pracovně, kterou od řídicího letového centra dělily dveře s velkým plastovým oknem spolehlivě tlumícím zvuk. Marně hledal vhodná slova.

„Jistě, i s tím dávno zakázaným univerzálním obráběcím nástrojem,“ dokončil Kawalek a spiklenecky se ušklíbl. „Moc hezké označení pro rentgenový laser, který na tisíc kilometrů dokáže propálit deset centimetrů legované oceli, že?“

Oba se suše zasmáli, ale Patrick vzápětí zvažněl. „To, že Lidstvo je původně odepsaná loď, kterou Rusové darovali OSN, aby se nemuseli zabývat její likvidací, samozřejmě vím. Taky vím, že ji OSN zrestaurovala a udělala z ní neutrální sněmovní satelit jaksi navztek, ale ještě před chvilkou jsem netušil, že tu nechali i toho robota – a že je funkční.“

„Dalo to práci, ale je... a jak!“

„Problém je ovšem v tom, kam ho zaměřit, až bude mít hlavní pole na dostřel. My přece nevíme, která loď nese bombu.“

„Něco mě napadlo. Už jak jsme řečnili v té síni plné papalášů,“ poznamenal Jerzy. „Říkal jsem, že T-bomba má při svých rozměrech nezvyklou hmotnost.“

„Jo. Asi tak sto padesát tun. Ale to nám ve vesmíru nepomůže. V beztlížném stavu...“ O'Hara se najednou zarazil. Zamračil se a začal si pohrávat s přívěskem na krku. Byl to vojenský štítek s číslem a zataveným mikroprocesorem, památka na občanskou válku Jih proti Severu. O'Hara tehdy bránil se třemi sty muži marsovskou pevnost v pohoří Tharsis. Zakopal se s nimi v průsmyku Motorola Trail a zdržel povstalecká vojska celé dva dny. Teď by se mu ty dva dny hodily. Moc. „Já jsem ale blbec,“ vydechl.

„Ale nejsi, kamaráde,“ zavrtěl hlavou Kawalek, „jenom tě to napadlo o něco později.“ Vstal a začal nahlas uvažovat: „Při takovém užitečném zatížení nemůže jít o věrnou repliku Apolla – a jiné stroje nemají na startovní pole přístup. Tehdejší materiály by tu tíhu ani neunesly. A to nemluvím o potřebném množství paliva. Řekl bych, že z toho plyne jednoznačný závěr...“ Dramaticky se odmlčel a po chvíli pokračoval: „Mezi replikami letí jedna naprosto moderní nákladní loď. Připomíná sice Apollo, ale běžnou startovní kontrolou by neprošla ani náhodou. A to znamená, že...?“

Patrick se napjatě naklonil dopředu:

„Určitě nemohla odstartovat v rámci závodu, k pelotonu se přidala později,“ rozehrával se. „Sice bychom mohli zjistit, která loď předtím neprošla určenými kontrolními body, ale to by trvalo dlouho a tím pádem je nám to k ničemu.“

„Víme ale, že letí někde na chvostu a nenápadně dohání peloton,“ bránil svůj nápad Kawalek. „Už tahle informace by se třeba dala uplatnit jako psychologická výhoda při vyjednávání.“

„Ale my přece nechceme vyjednávat!“ vyskočil z křesla O’Hara. Rozpřáhl ohromné paže a vypadal mohutněji než slovanský vládce hromu. „Mám na mysli něco důležitějšího než nějakou psychologickou výhodu. Sám jsi to přece, sakra, řekl!“

„A co jsem to přece, sakra, řekl?“ zahučel Jerzy a přistoupil k O’Harovi.

„Přece pohon, člověče!“ Patrick začal přecházet sem a tam po místnosti. „Tohle nejsou žádní techničtí nadšenci, kteří doma na koleně destilují chladicí kapalinu a v kuchyni z ní dělají zakázané aditivum, aby snížili teplotu trysek. Myšlenku na originální palivo Apolla můžeme vyloučit rovnou. Takže tu máme nadupané moderní motory s moderní šňávou – a to znamená vyšší teplotu trysek...“

„...a jinou barvu plamene...“

„...a proto musela hned na začátku akce zmizet celá sekce Velké Trojky s Koperníkem Juniorem...“

„...protože ta observatoř byla ideální systém pro sledování spektrálních charakteristik komet. A nejen komet!“

„Jasně. Nejdřív museli odrovnat Koperníka a teprve potom se ohlásili.“

„Tolik mrtvých, a jen kvůli nějakému kybeskopu...“

Oba muži se odmlčeli a ponořili se do neveselých úvah. Bylo to stále složitější.

Vtom se ozvalo zaklepání na dveře.

„Dále,“ houkl rozmrzele Patrick O’Hara.

Ve dveřích se objevila zarostlá tvář. Lord Chewbus-Chewbus nahlédl dovnitř a za ním se tlačila papežka Johanka II.

„Vy už dost dlouho mimo,“ obvinil je velký muž.

„Docela jste se trefil, lorde,“ mávl rukou na pozdrav Kawalek.

Johanka II. si zapřela paži o pravý, mírně vystrčený bok a jemným hláskem oznámila:

„Jsme zvolení zástupci Rady a máme dohlížet a informovat Radu o vašich postupných krocích v této nepříjemné kauze.“

„Ona mluvit krásně, jako kniha,“ obdivně na ni pohlédl Chewbus-Chewbus.

„Máte tedy něco nového?“ dychtivě vyzvíдалa papežka.

Patricka napadlo, že ji sbor kardinálů nejspíš zvolil kvůli podivuhodným mírám, které v nízké gravitaci stanice až nesnesitelně vynikaly.

„Na něco jsme přišli,“ připustil a seznámil oba návštěvníky s jejich úvahou.

„A nemožno pomáhat od měsíčních dalkohledů?“ zeptal se Chewbus-Chewbus a zamyšleně si prohrábl vous. Johanka ho horlivým kýváním podporovala, seč se dalo.

„Teď nemá ani jedna měsíční observatoř výhled na trasu závodu,“ pokrčil rameny Jerzy Kawalek. „A pozemské observatoře nemají možnost takovéhle detailní analýzy. Vadí jim atmosféra. Nemluvě o spojení...“

„Ale u nás ještě v záloze Obzornyj punkt imeni Vladimira Iljiča Kapustnikova na odvrácenou stranu,“ přerušil ho Chewbus.

„Teď o tom mluvím: jak to vašim dáte vědět?“ namítl Kawalek.

„Teroristi upozornili, že monitorují rádiový provoz ve všech dostupných pásmech. To jim můžete rovnou zavolat, aby zachovali klid, že se je jenom chystáme při nejbližším manévru sestřelit!“

„Já bych měla nápad,“ vmísila se do debaty Johanka II.

„Jo, ledaže byste nám tady zřídila hvězdárnu. A to dost rychle,“ podotkl otráveně Kawalek. „Nebo víte něco, o čem nevíme?“

„Ale kdepak,“ začervenala se v rozpacích Johanka II. Byla opravdu boží. „Myslela jsem to jinak. Kvůli své chystané biografii s sebou vozím holokameru s teleobjektivem, dar monseigneuru Franka Lucase. Již mnoho odborníků mi tvrdilo, že je to tak kvalitní model, že se dá srovnávat s hvězdářským dalekohledem. Tak jsem si myslela... Mohlo by se to zkusit, ne?“

„No, nevím,“ zaváhal Patrick, „ale podívat se na ni můžeme.“

„Chewi, přines mou kameru, buď tak hodný!“ zacvrlikala papežka a lord Chewbus-Chewbus odstartoval s obdivuhodným zrychlením. Vzhledem k nízké gravitaci rotující stanice to byl vskutku fantastický výkon.

„Je tak milý,“ poznamenala Johanka a Kawalkovi zacukaly koutky úst. Ale neodvážil se zasmát se nahlas.

„Nebude to trvat dlouho, že?“ optal se zdánlivě nevinně O’Hara.

„Ne, kajuty máme hned vedle sebe,“ odsekla Johanka a probodla pohledem nikoli letového šéfa, ale sira Kawalka. Jeho dlaň před ústy a podivné odkašlávání byly více než podezřelé – až neslušné.

Lord Chewbus-Chewbus byl zpátky za necelých pět minut a to, co přinesl, připomínalo spíš vzorek kanalizační roury s kamerou omylem nalepenou na boku.

Patrick obdivně hvízdal. „Masaka 250/BJC 6. To je strojovna! Refraktor nejmíň dvě stě milimetrů, nebo kolik?“

„Kdepak,“ skromně se bránila papežka. „Jenom sto osmdesát. V Catholic Relations mi tenkrát nabízeli i dvoustovku, ale bála jsem se, že to neunesu. Tak jsem si vzala tuhle menší.“

„Jo, tak s tím se dá pracovat,“ zabručel Patrick, zcela samozřejmě rouru Chewbusovi vytrhl a zmizel v chodbě. Trvalo to zdánlivě věčnost, než ho zahlédli na jednom z displejů, jak šplhá po konstrukci stanice k jedné z kamer. Byl oblečený v odřeném a zašpiněném skafandru, který nejspíš vzal nějakému údržbáři. Na zádech měl stříbrně nastříkaný nápis NO FUTURE!, pod nímž se krčil žlutočerný katolický kříž.

„Vidím, že budeme muset vybudovat novou misi,“ podotkla Johanka II. s povzdechem.

Kawalek se i přes dramatickost situace začínal dobře bavit.

Patrick mezitím odšrouboval konektor kamery 03 a obraz na monitoru úplně vlevo zčernal. Sir Kawalek, lord Chewbus-Chewbus i papežka Johanka II. se zájmem sledovali, jak O’Hara posílá starou kameru do hlubin vesmíru a připevňuje do držáku novou. Byla sice mnohem menší, ale Patrick byl pro tyto případy patřičně vybaven. Černožlutým motouzem omotal úchytky kamery a držáku tak dokonale, že by mohl rázem vystupovat ve vlastním kutilském pořadu na populárním kanálu „Urob si sám“.

„Jerzy, už bys tam měl mít obraz,“ zafuněl, když konečně zasunul kabel s konektorem. Tmavá obrazovka zablikala a ožila.

„Jo, vidím tu něco,“ potvrdil Kawalek a nahnul se blíž k pultu. „Ale tahle souhvězdí neznám. Kam jsi to otočil?“

„Nezmatkuj,“ zafuněl reproduktor ukrytý v pultu. „Vidíš jenom výřez – a navíc spoustu hvězd, které běžné kamery neberou. Musí to tedy vypadat jinak... Tak já se vracím.“

Ozvalo se jemné cvaknutí, reproduktor se odmlčel a postava ve skafandru začala slézat dolů, za okraj displeje.

Kawalek se dotkl prsty joysticku vedle obrazovky.

„To jsem blázen,“ mumlal si pro sebe, „tady by někde měl být Velký pes a zatím...“

Do zorného pole vplula obrovská jasná hvězda.

„Kristepane! Co to je?!“ zaclonil si Kawalek oči rukou a téměř nezatelným pohybem joysticku vyvolal na obrazovku souřadnice. „A hele, předtím skoro neviditelný Pes,“ zakroutil hlavou. „Hergot, ta kamera je fakt dobrá.“

Johanka si decentně odkašlala. Toho klení bylo i na ni moc.

„Nehrajte si tady, nemáme čas,“ houkl ode dveří Patrick a prudce za sebou zabouchl. „Za chvíli bude čas na korekční manévr, a to musíme využít.“

„Co vy hodlat dělat nyní?“ optal se zvědavě Chewbus-Chewbus. „Já vše musit hlásit!“

„Zkusíme oddělit zrno od plev,“ vysvětlil mu Patrick, přelétl pohledem všechny monitory a budíky a zprudka dopadl do křesla u pultu.

„To nebude dobrá hlášenka,“ zavrtěl chlupatou hlavou Chewbus-Chewbus.

Kawalek seděl v křesle navigačního důstojníka a jeho prsty bloudily mezi ovládacími panely, displeji a tlačítky.

„Stoupněte si, prosím, někam dozadu ke stěně, a buďte pokud možno zticha. Když to nezkažíte, uvidíte všechno na vlastní oči.“

„Zdáte se mi dost arogantní, řediteli,“ podotkla Johanka a po výměně významných pohledů s lordem Chewbusem-Chewbusem se odklidili do relaxačního koutku kabiny.

„Gavril je dost blízko a dráha je lokálně stabilní. Rotace vzhledem k souřadnicím nulová a laser připraven k palbě,“ zabručel si pro sebe šéf bezpečnosti a spokojeně kývl.

„Počkej, počkej!“ zarazil ho O'Hara. „Jak ho chceš řídit? Vždyť ti cvoci přece všechno odposlouchávají! To jim rovnou můžeš říct:

Nazdar, vážení, jste v hajzlu, tak rychle stiskněte knoflík! Nebo jim to sdělíme decentněji?“

„Neboj se,“ usmál se Kawalek. „Náš palubní počítač pro něj musí přeložit povely do strojáku a vysílá se to jako analogově kódovaný signál s pseudonáhodným rozprostřením spektra v lineárním aditivním kanálu. Věř mi, že informace z téhle starožitnosti dnes nepochopí nikdo. Je to, jako bys chtěl pomocí holografické XMS technologie odposlouchávat hulákání kapitána Titaniku do strojovny soustavou mosazných trubek.“

„Řekni rovnou, že to zařízení je starší než já, a proto ho dnes nikdo nemůže znát.“

„Pochopil jsi to dokonale.“

„Dík.“

Gavril se řítil vesmírem s vypnutým motorem a jeho mozek horečně pracoval. Osmnáct procesorů přelávalo data mezi supravodivými paměťovými bankami a ztrátové teplo se přenášelo na titanový povrch masivními měděnými chladiči. Černý válec se dvěma černými pažemi zdobila na jednom konci hladová ústa rentgenového laseru lemovaná osmnácti měděnými ploškami. Na druhém konci měl baletní sukénku z trysek atomového motoru. Jeho žilami koloval kapalný dusík, jeho nervy se proháněly důvěrně známé a mnohokrát použité elektrony.

Ještě před chvílí netušil, proč ho po letech nečinnosti vystřelili do vesmíru. Pak se mu do vstupních dat připojil záběr na jakýsi úsek hvězdné oblohy a data, odkud záběr pochází. Pochopil, že letí kursem, který by ho na obrazovku té druhé kamery dostal asi po pěti tisících kilometrech. Připomnělo mu to cvičné střelby, kde se používala pomocná kamera pro upřesnění distance cíle. Střílení nad určitou vzdálenost vyžadovalo korekci na rychlost světla vzhledem k úhlové rychlosti a dráze pohyblivého terče. Po správném vyhodnocení situace ovšem Gavril většinou zjistil, že má zablokovaný laser. Teď procházel svůj instrukční soubor, a protože nikde nenarazil na žádné omezení, v duchu si spokojeně protáhl svaly...

„Nastavit automatickou palbu na viditelný pohyblivý cíl. Jediný impuls! Vybrat nejjasnější cíl podle součtového hodnocení z vlastní a naší pomocné kamery. Manévr bude trvat šest minut, takže pálit po třech minutách od zážehu,“ odříkával Kawalek zřetelně do mikrofonu ovládacího pultu. Povelů zakódované moderními prostředky neodposlechnutelným nástupcem Murgašova tónsystému prýštily do vesmíru.

Gavril binárně zajásal. Úloha byla najednou křišťálově jasná. Pomocná kamera tu byla proto, aby korigoval dvě věci najednou. Měl najít nejjasnější cíl, a k tomu potřeboval pohled oběma očima, aby mohl přesně změřit vzdálenost. Protože intenzita světla klesá se čtvercem vzdálenosti, bylo nutné vyloučit zdroje, které by mohly vypadat jasnější jen proto, že budou blízko. Se dvěma kamerami mohl provést korekci na to, které lodě jsou blíž a které dál. Gavril aktivoval bloky fuzzy logiky a začal zvažovat tisíce údajů najednou. Během zlomku sekundy vybral eficientní estimátory s minimální variancí mezi funkcemi suficientních estimátorů a zvolil nejvhodnější aproximační model. Začal korekci na rychlost světla... to bude asi tak... asi tak 35 milisekund... a cíl letí rychlostí asi 1500 metrů za sekundu... tak to máme... to máme korekci asi 52 metrů v oblasti cíle... to je asi 273 miliontin úhlového stupně...

Gavril zkusmo mávl pažemi a hvězdné pole v objektivu jeho kamery se pohnulo o tři tisíce stupně. To bylo moc rychle, vyhodnotil náměr a nepatrně pootočil klepety... Ted' to je ono! Kalibrace proběhla uspokojivě. Byl připraven.

„Nastaveno,“ potvrdil Kawalek po pohledu na stavový displej robota.

„Kamera?“

„Nastavena na sektor manévru.“

„Trochu ji posuň za těžiště roje, musíme mít přehled hlavně o těch opozdilcích.“

„Korekce provedena, všichni couralové by tam měli být.“

„Tak to rozjedem,“ mrkl Patrick, cvakl přepínačem a přitáhl si obraz mikrofonu. „Tady Houston, tady Houston! Dámy a pánové, je čas na korekční manévr. Zapněte hlavní motor a přejděte na oběžnou

dráhu kolem Měsíce. Máme T+75:11, máte o půl hodiny lepší čas než originální Apollo. Jste připraveni?“

Z reproduktoru se ozvala souhlasná změť hlasů.

„Jsem rád, že máte všude zelenou. Připravte se, začínám odpočítávání. Deset, devět...“

Kawalek se vpíjel očima do obrazovky zaměřené na oblast roje. Dokud Apolla nezažehla své motory, svítily na ní jen nehybné hvězdy. Tradiční odpočítávání, jež doprovázelo vesmírné lety od pradávných dob, sice už ztratilo smysl, ale ze zvyku se používalo dále, a kromě toho nervy diváků drásalo stejně účinně jako tehdy.

„...tři, dva, jedna, zážeh!“

Na obrazovce se mezi hvězdami objevil svítící poprašek a nepatrně se pohnul na hvězdném pozadí.

Bohatýr Gavril byl napjat jako struna. Z hlediska jeho vnímání času již dávno připravil laser a nemohl se dočkat, kdy začne boj. Ve sledované oblasti se konečně rozsvítily terče. Gavril je bleskurychle spočítal a začal ukládat do databáze údaje ze svého elektronického oka a z pomocné kamery, jejíž data přicházela rádiem s nepatrným zpožděním. Byl ve svém živlu. Počítal okamžité polohy cílů, iterací je zpřesňoval, korigoval podle vzdálenosti, podle zpoždění proudu pomocných videodat, třídil a znovu ukládal do databází. Věděl, že na vyhodnocení a správné seřazení má něco přes dvě minuty. Musel si ponechat skoro pět sekund na správné zaměření laseru, takže času měl víc než dost. To, že se cíle rojily víc než svatojánské mušky, splývaly a zase se dělily, bylo příjemným okořeněním známé úlohy. Robot neponechával nic náhodě. Rozdělil zpracování dat do tří stejných proudů a do databáze ukládal jako platné jen ty mezivýsledky, které se shodovaly ve všech třech nebo alespoň ve dvou proudech ze tří. Přesto byl hotov už za 30 526 milisekund. Vybraná loď měla mnohem jasnější plamen než ostatní. Pokud byl podle zadání takový světelný zdroj ve skupině jen jeden, byla jeho identifikace skončena. Gavril lehce pohnul pažemi, přemístil cíl do středu záměrné mřížky a pak začal pomalu otáčet klepety. Držel tak bod přesně zaměřený i v pohybu. Lehce přidal, aby do parametrů zanesl korekci na zpoždění dané rychlostí světla, a pak ještě nepatrný

pohyb, aby zásah umístil asi pět metrů před plamen. Když dopočítal k 179 970 milisekundám, ještě jednou zkontroloval, že se pořadí cílů v databázi podle zadaného kritéria nezměnilo. Pak vydal povel k palbě.

Mohutné neodymové elektromagnety trhly dokonale vyváženými regulačními segmenty a odsunuly ochranný štít laserové hlavně. V reaktorovém srdci robota, kde zatím doutnala jaderná reakce tak, aby měl dost energie pro přemýšlení, pro čidla a manipulátory, vzplál zběsilý atomový oheň. Vysvobozená energie soustředěná do úzkého svazku vyrazila k cíli. Dostihla ho za necelých sedmáct milisekund. Laserový paprsek propálil díru v plášti nákladní lodi a zasáhl potrubí hydrauliky natáčení hlavní trysky. Umělá hmota, olej a tenká hliníková přepážka se změnila v kouli žhavých plynů, roztrhly bok lodi a prorazily podlahu nákladového prostoru. Lod' se zachvěla jako postřelené zvíře a hnala se vesmírem dál, krvácejíc olej a vzduch. Její motor běžel naplno a povely k jeho zastavení končily na místě, kde se kabely spekly ve zčernalý pahýl ukazující někam doprostřed díry v trupu. Lod' stále zrychlovala, Gavrilovi to ale bylo jedno. Pro něj bylo důležité, že pořád sledoval vybraný cíl a mohl ho znovu zasáhnout.

Kawalek v duchu odpočítával sekundy. V polovině manévru jedna ze svítících teček opustila předpokládanou dráhu letu. Oba muži ji se zatajeným dechem sledovali. Zbytek závodního pole přesně kopíroval počítačem předkreslené křivky manévru. Teď bude všem po přechodu na novou dráhu trvat dvě hodiny, než přeletí Mt. Marilyn a začnou brzdit pro sestup.

„...šest minut a stop! Děkuji vám za bezvadné provedení korekčního manévru,“ s uspokojením v hlase pronesl letový ředitel Apolla. „A pro jistotu připomínám, že na oběžné dráze musíte zachovávat rozestupy minimálně padesát kilometrů. Pokud se nějaké dvě lodi k sobě přiblíží na menší vzdálenost, bude ta, která provedla nebo ukončila korekční manévr později, diskvalifikována. Držte se ve výšce sto až tři sta kilometrů. Po přeletu Mt. Marilyn se oddělte, udělejte ještě jedno kolo a zase nad tímto bodem začněte brzdit. V průběhu sestupného manévru se smíte vzájemně přiblížit až na

padesát metrů, ale buďte opatrní. Přistání u Západního kráteru. Chlapi z Arkádie odtamtud kvůli vám odstranili všechny balvany, tak je nezklamte a trefte se. Houston, konec.“ Patrick cvakl přepínačem a dychtivě se naklonil k obrazovce, na kterou vytřeštěnýma očima koukal Kawalek. „Tak co, povedlo se to?“ zeptal se.

„Zdá se, že jo,“ zašeptal Kawalek.

„Tak zdá se, nebo nezdá se?“ povolily O’Harovi nervy. Snad poprvé od začátku krize.

„Zásah paprsku laseru na takovou vzdálenost není možné potvrdit okamžitě,“ netrpělivě vysvětloval Kawalek. „Jedna loď nedotáhla manévr do konce a teď letí bůhvíkam. Asi ji dostal náš robot. Musíme se modlit, aby to byla ta správná loď.“

„Modlím se s vámi,“ ozvala se Johanka II. z rohu kabiny.

„Pokud je to ona, máme kliku. Zásah ji vychýlil ze směru, ale motory běží a loď se zřejmě neovladatelně řítí tam, kam se řítí.“

„Vy hajzlové! Svině kapitalistický!“ zachraptěl náhle reproduktor na pultu mužským hlasem. „Nemyslete si, že se vám to povedlo.“ Signál na chvíli vypadl a přehlušil ho šum a praskot poruch. „Nevíme ještě, co jste nám provedli, ale už jsme přešli na náhradní napájení a za chvíli oživíme nouzové ovládání motorů...“

V popředí výkřiků někdo lapal po dechu a v pozadí bylo slyšet sténání a dusivý kašel.

„Myslíte si, že jste nás dostali, ale to se mýlíte,“ konečně se ozval zadýchaný ženský hlas. „Uchází nám vzduch a vybočili jsme z ideální trajektorie, ale motory běží! Ted’ utěšňujeme kabinu a pomocí brzdicích trysek navádíme loď zpět na kurs k Měsíci. Už si nebudeme hrát na závody! Namíříme loď na Arkádii a tam odpálíme T-bombu! I kdyby se nám nepovedlo poškození opravit, podle načasování se aktivuje sama.“

„Ale to už nebude ono, jestli se nemýlím,“ ušklíbl se Patrick tiše. Cvakl přepínačem a nahlas dodal: „Zpráva pro závodní pole – jedna z lodí se během manévru odchýlila z kursu. Máme s ní spojení a situaci řešíme. Prosíme, aby všichni účastníci dodržovali letový plán a nekomplikovali záchranou operaci.“

„Záchranou operaci?“ zachraptěl reproduktor. „Jakou záchranou operaci? Vy svině kapitalistické...“

Kawalek natáhl ruku a vypnul spojení uprostřed slova.

„To už jsme slyšeli. Já nevím, že taky někdy nepoužívají tolik jiných, krásných nadávek,“ poznamenal. „Třeba,“ zarazil se a pohlédl na ztichlou papežku. „Ehm... ale teď si hlavně musíme ujasnit, co jsme získali.“

„To by mě taky zajímalo,“ podotkla Johanka II. a přistoupila k nim. Štíhlé paže měla opět zapřené v bok a s tázavým pohledem upřeným na Jerzyho se zvědavě zhoupla v bocích. Kawalek zíral na rozbouřená nadra a zapomněl, o čem chtěl mluvit; fascinovaně sledoval zvolna utichající vlnobití pod tenkým žlutočerným plátnem.

„Jerzy, myslím, žes chtěl mluvit o nějakém posunu v situaci, ne?“ šťouchl do něj Patrick. „Nebo jsi myslel jiné posuny?“

„Jasně! Teda ne...!“ zmateně odvětil Kawalek, jemuž se konečně podařilo odtrhnout zrak od zázraků přírody a zaostřit na zázraky techniky, tedy na dokonalé LCX holodispleje.

„Víte vlastně, jak T-bomba funguje?“ zcela přehodil výhybku. Radši.

„Moc neznat,“ připustil lord Chewbus a pokrčil rameny. „Můžete mě zradit?“

„Prozradit,“ opravila jej Johanka.

„V podstatě se jedná o zhroucení hmoty,“ zamnul si s ulehčením ruce Kawalek a pustil se do přednášky. Rád něco vysvětloval, zejména když ho napjatě sledovala taková žena...

„Pod tlakem gravitace se elektrony neudrží na svých oběžných drahách a padají na jádro. Jádro samo se hroutí do sebe a vzniká supertěžká hmota, kterou pohlcuje černá díra. Kdybychom tento proces nechali probíhat samovolně, hmota by se ztratila v černé díře a z určité hladiny dané fyzikálními poměry by se vyzářilo jen nepatrné množství energie. Pořád by to byla slušná puma, ale v případě T-bomby o to nejde,“ vztyčil ukazovák v prastarém profesorském gestu. „My totiž do reakce napumpujeme enormní množství energie a tím ji uspíšíme. Hmota pak bude mizet do jiného rozměru tak rychle, že s sebou začne strhávat čas.“

„Strhne časa?“ zvedl Chewbus-Chewbus levou ruku a na chlupatém zápěstí odhalil veliký ciferník opravdových mechanických náramkových hodin. „I tuto byznys Omega?“

„Jistě,“ odvětil Kawalek a ani se neusmál. Musel být vážný a seriózní. „I vaše švýcary, lorde. Když na to přijde...“

Johanka ho sledovala s odevzdaným výrazem, blížícím se eklektickému vytržení světců, a to ho notně povzbuzovalo: „Tím vznikne porucha časoprostorového kontinua a dojde k posunu v čase. Zjednodušeně lze říct, že množství dodané energie určuje časový posun, a množství pohlcené hmoty akční radius jevu. Efekt je přitom rozložený do prostoru podle prostorového gaussovského rozdělení, těžiště je v ohnisku výbuchu. Výkon reaktoru lodí samozřejmě nemůžeme ovlivnit. Je poměrně vysoký, zvláště když předpokládáme, že teroristé vyřadí i centrální pojistky a reaktor kriticky přetíží.“

Dramaticky se odmlčel a po nekonečných dvou sekundách pokračoval: „Ale jinou záležitostí je pohlcená hmota. Kdyby odpálili bombu na povrchu Měsíce, zasáhla by vlna i Zemi, ale takhle...“ pokrčil rameny. „Pokud budou dost daleko od hlavní skupiny, imploze zhltnou jen jejich loď, a to není moc. Vlna pravděpodobně zasáhne jen roj a okrajově povrch Měsíce. Skluz v čase bude sice dělat desítky let, ale efekt bude na povrchu Měsíce už jen slabý. Časový posun nevydrží víc než pár minut. Navrhuji, abychom je dorazili, než se jim podaří opravit kurs.“

„A na co tedy čekáme?“ ozvala se papežka.

„Čekáme, až se vzdálí co nejdál od hlavní skupiny,“ řekl Kawalek a přistoupil k pultu. „Sleduje bohatýr Gavril pořád vybraný cíl?“ zeptal se Patricka.

„Podle všeho se ho drží.“

„Tak mu nastavíme opakování palby za pět minut nebo při změně kursu cíle,“ zabručel Kawalek a láskyplně se dotkl několika přepínačů. „Palbu opakovat do úplného zničení objektu,“ dodal ještě do svého mikrofonu.

„Proč zrovna pět minut?“ zeptal se Patrick.

„Za pět minut se jejich loď vzdálí od pelotonu na nějakých pět set kilometrů. To by mělo stačit, aby se žádné Apollo nedostalo do sféry účinku bomby. Pokud vybuchne ve vesmíru daleko od ostatních lodí i od Měsíce, bude snad její časový efekt dost slabý. Ale zase bych to nechtěl protahovat víc, abychom je neztratili z dohledu nebo aby

nedokázali opravit poškození.“ Kawalkovy ruce se znovu rozlétly po klávesách.

Letový ředitel něco zamumlal, sedl si do druhého křesla a přehodil nohu přes nohu. Teď už to byl jiný závod. Když se Kawalek s úsměvem rozhlédl, všichni si oddechli.

Ticho však nevydrželo dlouho...

„Posloucháte mě, parchanti mizerný?“ ozval se zvučný hlas z reproduktoru. Patrick se naklonil k pultu, letmo přejel přes holografický spínač spojení a řekl:

„Slyšíme vás dobře a jasně. Jak to u vás vypadá?“ a opět odpojil mikrofon a stranou zašeptal:

„Tři minuty.“

Odpověděl mu hlas podbarvený hysterickým vzrušením. „Čas pracuje pro nás, pro revoluci a naše plány! Vaše zrada se vám vrátí jako bumerang. Obracíme loď a letíme k Měsíci. A pak uvidíte! Počkejte... ještě jsem nedomluvil!“

Po nepatrné chvilce vyplněné hlukem hádky se ozval hlas sudičky. Třásl se zlobou:

„Je to válka a vy bojujete, jak umíte. Ale pravda je na naší straně! A vítězství bude patřit nám!“ Projev ukončilo teatrálně hlasité cvaknutí.

Patrick pohlédl na palubní časoměr, vypnul mikrofon a klidně poznamenal:

„Není zas tak špatná. Kdyby dělala reklamy na vložky, možná by se chytila.“

„Jo, i ty křídýlka by jí slušely,“ naznačil Kawalek anděla a teatrálně obrátil oči v sloup.

Johanka II. se zapýřila.

„Tři minuty třicet pět sekund,“ ukázal na displej Patrick.

„Uvidíme, jak dlouho jim bude trvat, než zahájí manévr,“ poznamenal Kawalek. „Robot vystřelí znovu, jakmile loď změni kurs směrem k Měsíci. Má ji v registru jako jelena na čekání.“

Trvalo to necelých dvacet sekund. Obrazovka monitorující spojení s robotem zableskla, zhasla a znovu se rozsvítila.

„K novému nabití laseru potřebujeme dalších deset sekund,“ pronesl Kawalek neutrálním tónem obsluhy u poloautomatu

„COME&DIE“, využívajícího princip prastaré společenské hry – ruské rulety. Obrazovka znovu zazářila a zhasla. Když se opět zjasnila, v jejím středu slabě zablikala a pohasla nepatrná hvězdička a pak na ní hvězdy začaly pomalu kroužit, jako by kamera hledala nový cíl. Šéf bezpečnosti zvedl ruku, ale Patrick byl rychlejší. Udeřil na nouzový spínač a...

Gavril hlídal vybraný cíl dlouho. Tři a půl minuty pro něj byla téměř věčnost, ale nenudil se. Neustále kontroloval polohu cíle, upravoval zaměření a hlídal jeho kurs. Cíl letěl po jednoduché zakřivené dráze a rovnoměrně zrychloval. Náhle se jeho kurs změnil. Začal brzdit. Robot byl připravený. Jeho stříbrné žíly přenesly povel do celého kovového těla a tmou proletěl namodralý smrtonosný blesk. Cíl znovu změnil kurs. Gavril nemohl vědět, že jeho výstřel se jen lehce otřel o plášť, vzal s sebou anténu dálkového spojení a roztočil loď do předsmrtného tance. Gavrilovi se pocit výstřelu líbil. Za léta nečinnosti skoro zapomněl, jak je to krásné. Stále sledoval cíl. Stále ještě směl střílet. Nabíjel kondenzátory a těšil se na krásný okamžik extáze, kdy z jeho těla vyšlehnou proud čisté energie a dá jeho elektronickému životu smysl. Když uběhlo nekonečných deset sekund, kondenzátory přetékal energií a cíl byl opět zaměřen. Titanový trup se opět rozechvěl tichým cvaknutím magnetů, v Gavrilově nitru vzplál plamen a do vesmíru vyrazila smrt. Tentokrát robot zamířil blíže k trysce a podařil se mu opravdu skvělý zásah.

Palivová nádrž se rozlétla v jediném obrovském výbuchu, jenž rozdrtil velitelskou sekci. Do vesmíru vystříkl proud krve a hydraulického oleje a zmrzl v oblaku sněhových vloček vzduchu. Vydržel jen velký ocelový kufr plný olova, který se řítit dál vesmírem – a uvnitř se začal probouzet zárodek nového vesmíru...

Bomba nezářila a pro radar byla příliš malým objektem. Robot se proto otáčel o několik desetin stupně sem a tam, ale svou kamerou pročesával prostor cíle marně. Žádný terč, jenž by splňoval určené požadavky, se nikde v okolí nenacházel. Gavril pocítil jisté zklamání, ale to brzo přešlo, protože dostal signál, který ho přepnul do šetřícího režimu. Robot tedy zažehl motor a začal se na desetinový výkon majestátním obloukem vracet zpět ke své mateřské lodi.

Pokleslo i napájecí napětí procesorů a jejich hodinová frekvence. Gavril se najednou cítil tak nějak příjemně unavený a ospalý, ale to nevadilo.

Splnil úkol a na návrat měl dle svého vnímání času dost.

Očekávalo jej přece Lidstvo. Jeho mateřská loď. Vychutnával radost z dobře vykonané práce a vracel se domů. Zase o něco blíže k té krásné namodralé kouli, kolem níž létalo tolik cílů vhodných k zaměření! Všechny je dobře znal, kolikrát již pocítil podobnou radost z dobře odvedené práce...

Nu – zase někdy, skoro si povzdechl bohatýr Gavril. A najednou ho napadlo, proč by se vůbec měl vracet. Tak ho přece bavilo vyhledávat, zaměřovat a ničit! Bylo by přece logické, kdyby od nynějška svou strojovou existenci prožil mnohem aktivněji, radostněji než dosud...

Regulační segmenty však neúprosně zajely o několik milimetrů do robotova atomového srdce a obvody se pomalu, pomaloučku začaly ukládat ke spánku.

„Robot ztratil cíl,“ vysvětlil Patrick. „Musel jsem ho odpojit, aby si nevybral jiný.“ Protáhl se spokojeně v křesle, až mu luplo v zádech. „Čtyři minuty, to je asi čtyři sta kilometrů. Snad to bude stačit... Myslím, že jsme udělali, co se dalo. Teď už je to v rukou Heisenberga, jeho principu neurčitosti – a boží prozřetelnosti.“

„Kdo být Heisenberg?“ zeptal se podezřívavě lord Chewbus.

Patrick se usmál:

„Ne, žádný politik. Nebojte se. Tohle je definice principu, který platí pro elementární částice. Vždycky víte s jistotou jenom něco, nikdy ne všechno. Myslím to tak, že jsme snad zjistili, která loď to je, a zasáhli ji. Ale stejně zatím nevíme, jestli to bude stačit, jestli bombu přece jen nedokážou odpálit. Nikdy nemáte úplnou jistotu.“

„Amen,“ připojila papežka.

... a v té chvíli jejich těly proběhla nepříjemná horká vlna.

Elektrony se zastavily na svých drahách a zaváhaly, kterým směrem se dát. Světlo Slunce, hvězd, zářivek a displejů přešláplo na místě a vydalo se nazpět ve svých stopách. Gravitace zašilhala po

nejhmotnějších tělesech a pak se pro změnu rozhodla pro místa, kde už mnoho let bylo jen vakuum. Protony si padly do náručí s neutrony a daly si na chvíli padla. Rezonance zapoměly na teorii superstrun a ve vzácné shodě s quarky ochutnaly škvarky. Mezony si pozvaly do mezaninu pozitrony a všude se rojily tachyony. Slabé interakce se zapsaly na posilovací kursy a dosud silné interakce se daly do psaní pokleslé lyriky o pubertální extázi Velkého třesku. Jedinou jistotou té chvíle byly bifurkace. A teorie chaosu si na klopou saka připíchla odznak praxe.

Armstrong zíral do kruhového okénka a nevěřicně zamrkal.

„Edwine,“ zašeptal, „vidíš to taky?“

„Já jen vidím, že se mi poděly všechny monitory. Venku mě teď nic nezajímá.“

„A co vidíš na těch obrazovkách?!“

„Že to kolem nás je plný nějakých meteorů nebo čeho... Nechápu, proč nám Collins ani Houston nic nehlásí! Do prdele, to je teda zase akce!“

„Vykašli se na monitory,“ hlesl Armstrong, „a podívej se z okna.“

Edwin Aldrin se vztekle obrátil k druhém průzoru... a ztuhl. Mlčky sledoval neuvěřitelné představení. Kolem nich se vznášely desítky úplně stejných lunárních modulů. Vypadalo to jak špatný filmový trik, jako namnožení balónů nebo letadel čůčkou kamery nebo primitivním počítačovým programem.

Prostě všude byla Apolla... Všechna klesala takřka souběžně s nimi.

Nejblíže stříbřitě prašnému povrchu byli oni.

„No, aspoň budeme na Měsíci první!“ ozval se od vedlejšího průzoru Armstrong. „Zapnout přistávací trysky!“

Reakce veskrze žádná.

„Brzdny trysky, jsem řekl! Nebo budeme na Měsíci sice první, ale mrtví!“

Aldrin se vzpamatoval. Zahájil přistávací manévr, ale nepřestával sledovat desítky dalších lunárních modulů, jimž ze spodků také vytryskly brzdící plameny.

„Je to jasný,“ tiše, velice tiše promluvil Aldrin. „Máme halucinace. Přetížení, čistý kyslík, vypětí nebo tak něco podobného. Co říkáš?“

Armstrong neodpovídal a ladil frekvence na komunikátoru.

„Kdyby to byla halucinace, tak teď jsem asi na halucinogenní frekvenci. A ta vypadá sakra reálně. Poslouchej!“

A bylo co poslouchat...

„Okamžitě se identifikujte!“

„Vaše loď nemá startovní číslo!“

„Ihned se vraťte na oběžnou dráhu, nebo budete diskvalifikováni!“

„Hele, kluci,“ do toho všeho se konečně z návratového modulu na oběžné dráze ozval Michael Collins. „Taky vidíte ty stovky modulů? Nebo tady nahoře blbnu jen já?“

„To je v pořádku, Miku. Všude kolem nás přistávají ty samý lunární moduly. Jen mají na kapotách čísla jako na závodech. Jinak to jistíme. Neboj,“ sdělil netečný Armstrong.

„Jo, máme to pod kontrolou,“ lehce se zasmál Aldrin, a kdo tipuje, že šlo o začínající hysterický záchvat, tipuje správně.

„Miku, co tomu říká Houston? My jsme ho ztratili. Tohle přece musej vidět přes naše kamery – a myslím, že i trochu líp vybavení hvězdáři musejí mít v hledáčku tenhle cvrkot zaměřenej.“

„Jo – taky nemám Houston,“ odvětil Collins. „Zrovna, když je nejvíc potřebujeme. Ještě že nemáme číslo 13.“

„Nebud' pověřčivej! Seš sakra voják a vědec,“ zavrčel Armstrong a v duchu mu přes cestu přeběhlo sto černých koček s bíle nastříkanými čísly na hřbetech... jako na závodech.

„Třicet stop, deset, pět stop... jsme tady,“ ozval se Aldrin od pultu lunárního modulu.

„Tak já jdu ven,“ nevrle pronesl Armstrong. Když pozoroval venku ten ruch, tak ho to objevitelské rozehvěnění, nadšení průkopníků a vědomí jedinečnosti nějak přešlo.

S pomocí Aldrina znovu zkontroloval těsnost spojů skafandru a rádiové spojení s Aldrinem i Collinsem. Nečekal, že si při historicky prvním přistání člověka na cizím nebeském tělese bude připadat spíš jako na parkovišti u hypermarketu. Samý lidi, samý

stroje a navíc ještě tlačeničky jak při mimořádných slevách na něco, co člověk stejně nepotřebuje...

Neil Armstrong otevřel dvířka.

Kolem přistávaly desítky navlas stejných lunárních modulů.

Slézal po krátkém žebříku. Odrazil se z poslední příčky a lehce dopadl do prašného povrchu Měsíce. Zvířený prach pomalu usedal zpět. Zvedl hlavu a ještě jednou se nevěřičně rozhlédl. Náhle mu ve sluchátkách zaprašťelo:

„Máme zase Houston. Můžeš mluvit,“ zaslechl jakoby ze sudu Collinse.

Houston a obyvatelé celé modré planety napjatě čekali na první slova z povrchu Měsíce. Astronaut s americkou vlajkou na levém rameni stál na Měsíci a trhavě se nadechl:

„No, já teda nevím... je to jen malý krok pro člověka, ale...“

„Houston. Neslyšíme vás! Co se děje, Neile? Opakujeme – ztratili jsme vás!“

Armstrong zíral na nejbližší moduly, z nichž se vyřítili úplně stejní astronauti jako on – a směšným poskakováním se k němu blížili. Vlastně to nebyly tak směšné krůčky, byly to velké a výhrůžné skoky.

„Tady Houston...“ a zase šum a praskot.

„Je to pro mě sice malý krok, ale velký krok... do prdele! Tady je spousta lidí a všichni dělají samý veliký kroky! Houstone, co se děje, sakra? Kolik jste vlastně na ten zatracenej Měsíc vypustili raket?“

„Tady Houston! Nerozumíme... Ztrácíte se nám! Upravíme váš projev, tak aby byl srozumitelnější hlavně z hlediska mezinárodního! Tady Houston, slyšíte nás...“

„Houstone!“

„Chrrrrr... Grouommm...“

„Neile, Houston už je zase v hajzlu. Nemám ani Mika. Proboha...“

Armstrong neměl čas modlit se jako jeho kolega v lunárním modulu. Jasně viděl desítky poskakujících postav ve stejně sněhobílých skafandrech se stejnou hvězdnatou vlajkou na rameni, které mu zcela jednoznačně hrozily. Zaťaté prsty neohrabaných rukavic a výmluvné pohyby pažemi byly dostatečně srozumitelné.

Navíc se přidalo radiové spojení...

„Ty šmejde, kdo tě podplatil?“ byla první věta, kterou uslyšel pozemšťan na cizím nebeském tělese. A následovalo mnoho dalších.

„Tomu říkáš padesát metrů? Copak letíš prvně?“

„Okamžitě podávám trestní oznámení!“

„Jste ostudou lidstva, pane!“

Do toho se náhle ozvalo pozemské středisko. Zvuk byl plný praskotu, šumu a svistu, ale astronaut jasně zaslechl našťvaný hlas:

„Neile, jsme mimo oficiální vysílání – potřebujeme, abyste dokončil dohodnutý projev! Bude to jedna z nejslavnějších vět v historii: Je to malý krok pro člověka, ale je to ten nejkrásnější krok v mém životě...“

Houston se opět ztratil.

Armstrong zděšeně hleděl na desítky astronautů, jež se k němu blížily. Měl pocit, že se pohybuje ve zlém snu. Celá scéna mu připomínala záběry z válečných filmů, řady nepřátel valících se proti divákovi. Jenže tady to bylo skutečné! Tak dokonalou plastickou iluzi by nedokázal vytvořit žádný simulátor. Tohle neuměl ani Technicolor... Armstrong se instinktivně přitiskl k žebříku a schoukl se, jak mu skafandr dovoľoval. Pevně zavřel oči, v duchu napočítal do deseti a znovu je otevřel.

Nic se nezměnilo. Jen výhrůžné postavy byly mnohem blíž. Chtěl si protřít oči, ale rukavice narazila na sklo přilby. „Ne, to není možný! To se mi jen zdá!“ vykřikl nahlas.

„Co to blábolí?“ zakřičel někdo do praskotu ve sluchátkách.

„Všechno se mi to jenom zdá!“ opakoval Armstrong a začal opatrně stoupat zpět ke kabině. Zavřel oči a poslepu šátral po přičkách. Pochopil, že se stalo něco neodvratného, něco, s čím projekt nepočítal, ale s čím počítat měl. Pochopil, že se v důsledku nesmírného nervového vypětí, na které ho simulátory nedokázaly dostatečně připravit, zbláznil.

Zasmál se.

Znělo to divně. Zvuk, který zavibroval helmou, byl něčím novým. Byl to smích šilence.

Stál na žebříku, křečovitě se držel neohrabanými rukavicemi a jeho tělo se otřásalo v nekontrolovatelných křečích. Nebyl to veselý

smích, byla to koncentrovaná bolest a zoufalství přetavené do nepříjemných štěkavých zvuků.

Mezi obtížnými hlasy ve sluchátkách se snažil prosadit nepříjemný komáří jekot:

„Tak se seberte, člověče! Za chvíli vás musíme vrátit zpátky do vysílání. Zkuste se ovládnout a říct něco rozumného!“

„Je jich na mě moc!“ vyjekl Armstrong dřív, než si to stačil rozmyslet. „Je jich moc!“

„Koho, sakra?“

Armstrong opatrně otevřel oči a rozhlédl se kolem.

Najednou všechny ty výhrůžné postavy strnuly v půli skoku... jako by se film ukazující zběsilý útok mongolské jízdy v tom nejnapínavějším momentu zasekl. Vzpomněl si na dětství, kdy jej před strašidly spolehlivě ochránila krátká modlitbička a zavřené oči. Stiskl víčka, obrátil svou mysl k Bohu – a vynechal věčnou otázku boží existence. Když znovu otevřel oči, byly přízraky o něco blíž, ale zdálo se, že tají. Ano, tají jako sněh... Jejich řadami probíhaly proměnlivé, lehce pableskující vlny. Armstrongovi to připomnělo obilný lán ve větru.

Šokovaný astronaut se napřímil na žebříku a pozorně sledoval scénu před sebou.

Najednou měl pocit, že právě on sám je středem, z něhož se rozbíhají ty tajemné vlny, jež prostupují děsivou armádou přízraků a mizí kdesi v ostře osvětlených skalách na horizontu. A všude, kudy vlna prošla, mizeli lidé a stroje... a zůstávala jen nedotčená pustina. Pak se zase vše vracelo zpět, ale ne úplně. Někteří lidé se již neobjevili – a ti, kdo zůstali, překvapeně zírali na prázdné plochy bez jediné šlápěje.

Po průchodu každé vlny zmizelo dalších pár strojů a na jejich místě se objevovaly staré, prachem pokryté skály. Křik ve sluchátkách změnil odstín. Už v něm nepřevládalo rozhořčení a hrozby, ale zněla v něm hrůza a panika. Záhadní vetřelci také nechápali, co se děje, a báli se stejně jako on!

Armstrong se narovnal. Ještě dvakrát se rozhlédl kolem sebe a pak zase zavřel oči.

Když je otevřel, bylo všude kolem pusto. Na nebi jasně svítily hvězdy a Měsíc byl prázdný a opuštěnější než zrušené vlakové nádraží.

Armstrong se nejistě rozhlédl. Když se díval na planinu posetou kameny velikosti osobních automobilů, vzpomněl si na původní čistou plochu, kam zavedl modul na přistání, a pokřičoval se. Potom se nadechl, sevřel rukou žebřík a opatrně sestoupil o krok níž. Levá noha se ponořila do měsíčního prachu a on znovu ucítil jeho odpor, jenž mu připomněl suchý sníh za mrazivého dne.

„Je to malý krok pro člověka...“ řekl a rozhlédl se kolem sebe v obavě, aby se TO nevrátilo.

Pak se ale podíval směrem k Zemi a uvědomil si, že právě zažil něco zvláštního, na co ho na Zemi nedokázali připravit. Ale ať to bylo cokoli, překonal to.

Nevěděl, co se stalo, ale byl si jist tím, že právě v jeho osobě člověk, ten slabý upocený tvor, překonal další překážku na pouti ke hvězdám. I kdyby teď zemřel, stačil ukázat cestu – a v jeho stopách přijdou jiní! Neil Armstrong se pustil žebříku, druhou nohou došlápl do poddajného měsíčního prachu a s všeobjímajícím lidským patosem dodal:

„...ale velký skok pro lidstvo!“

Udělal druhý krok a pak ještě jednou pohlédl vzhůru do oblohy plné hvězd, do tajemných hlubin prostoru a času. Pomalu se otočil zády ke kameře – a celému tomu tajuplnému, nebezpečnostvím i záhadami oplývajícímu vesmíru ukázal za celé lidstvo vztyčený prostředník v gestu, které vyjádřilo jeho pocity lépe než slova.

A vesmír tuto výzvu přijal.

Konečně našel rovnocenného soupeře...

SNĚHURKA A SEDM TRPASLÍKŮ

(Maratonec)

Královna ji opřela o strom a řekla laskavě: „Teď si můžete trochu odpočinout!“ Alenka se rozhlédla kolem sebe ve velikém údivu. „Ale vždyť – vždyť jsme celou tu dobu byly pod tímto stromem! Všechno je stejné, jako to bylo!“ „Ovšemže je,“ pravila Královna, „jaké byste chtěla, aby to bylo?“

Dark se třetí den řítí černou pustinou. Likvidátor první třídy a zkušený bionaut seděl v kabině quasidera a nepřítomně hleděl na své dílo. Bezútešná krajina se v rosolovitém skle vlnila jako vrásčitá kůže staré břišní tanečnice.

Prásk!

Dark mrštil videokrystalem o řídicí pult. Čert aby vzal tuhle proklatou planetu. Z podlahy vyrašilo štíhlé chapadlo, rozdvojeným koncem jemně uchopilo sténající krystal a vstřebalo se s ním do nitra biostroje. Žářem zčernalá země ubíhala pod quasiderem rychlostí dvou set mil v hodině a MARATONEC nezmírnil ďábelské tempo ani v dokonale temné sněhurkovské noci.

Dark si lokl astro-coly. Komunikační družice OKO II byla v neustálém spojení s osamělým MARATONCEM a jeho pánem Darkem. Oba se snažila vyvést nejkratší cestou z mrtvé oblasti.

Dark si oběma rukama podpíral hlavu. Kde teď jsou ti ouřadové, co dřepí na parlamentní Zemi a vydávají své neustále doplňované, kompletizované, aktualizované, zdokonalované a zbytečné Směrnice pro výzkum cizích světů? Kde právě teď jsou? Na slavnostní večeři v Pekingu nebo na dovolené v Antarktidě?

Dark stiskl zuby, až ho zabolelo v čelistech.